

The background of the entire page is a soft, out-of-focus photograph of two vibrant red roses. The roses are positioned in the lower half of the frame, with their petals showing a rich, deep red color. The background is a mix of light green and white, suggesting a garden or a bright, airy setting. The overall aesthetic is romantic and elegant.

ANABELA BASALO
POTRAGA ZA MUŠKARCEM

1. Poglavlje

Višnja je uzdahnula i ustala iz udobne direktorske fotelje da malo protegne noge. Umor ju je sustigao, ali je bila zadovoljna jer je uspela da obavi sav posao koji je zacrtala još jutros kad je stigla u kancelariju, što joj je tad izgledalo kao nemoguća misija. A onda je pogledala na svoj skupoceni zlatni sat, poklon vlasnika izdavačke kuće u kojoj je već tri i po godine bila uspešan direktor, i shvatila da je prošlo osam sati. Odavno je pustila sekretaricu da ide kući, toga se sećala, ali sad je bila sigurna da osim čuvara i nje u dvospratnici izdavačke kuće nema ni žive duše. Kako je bio kraj leta, napolju je još bilo dovoljno svetlo da zavara preambiciozne radoholike. Ugasila je kompjuter, spakovala sitnice sa stola u veliku torbu i osvrnula se oko sebe, a onda užurbanim korakom krenula kući.

Čuvar joj je otvorio vrata i ispratio je pogledom koji je prelazio granicu pristojnosti. Naravno, Višnja nije mogla da vidi tu mušku požudu, ali pitanje je da li bi je i prepoznala. Naime, više od tri godine bila je sama. Ne samo da nije bilo muškarca u njenom krevetu već ni u njenim mislima. Udvarača je bilo sve manje. Pripisivala je to nedostatku svog slobodnog vremena, ali i saznanju da je ona uspešna i sve imućnija poslovna žena, kojoj ni atraktivan izgled visoke, vitke plavuše ne pomaže da otera strah muškaraca prema ženskoj moći.

„Mercedes“ koji je kupila pre tri meseca pružio joj je toliko željenu udobnost nakon napornog dana. Prvo je pustila svoj omiljeni disk, pa tek onda upalila auto. Na parkingu nije bilo nikog, što je podstaklo da joj se opet vrati onaj poznati osećaj samoće. Svaki put kad bi napustila kancelariju i kad bi okončala posao, ta praznina bi došla. Ponekad joj slobodni vikendi nisu nimalo prijali.

Čim ju je zaustavilo prvo crveno svetlo na semaforu, uzela je mobilni i nazvala brata.

– Da li treba nešto da kupim?

– Samo cigarete. Ostao sam bez njih. A možeš i neki sok, doći će mi večeras društvo da igramo karte, pa nek se nađe.

Kad je prekinula vezu, nasmešila se. Njen deset godina mlađi brat Božidar, zvani Boki, bio je pravo osveženje. Pre samo godinu dana preselio se kod nje, prešavši više od stotinu kilometara iz rod-nog grada do velegrada. Kasno se odlučio za pravni fakultet, a ona mu je rado ponudila mesto u svom velikom trosobnom stanu u cen-tru grada. Boki je bio komunikativan, lep, visok kao neki košarkaš, smiren. Vrlo brzo je stekao mnoštvo prijatelja koji su se skoro sva-kodneвно skupljali kod njih. Znala je da ti momci balave za njom, a znao je to i Boki, no vremenom su prihvatili da im je nedostižna. Bili bi srećni ako bi Višnja pristala da neko vreme s njima igra kar-te ili im se pridruži u ćaskanju. Savetovala ih je i grdila, ali uvek dovoljno odmereno da se Boki ne oseti ugroženim u sopstvenom društvu.

Upalilo se zeleno svetlo i ona je dala po gasu, želeći što pre da bude u društvu brata i time izbriše prazninu koja joj se uselila neg-de između poslovnog i emotivnog života.

2. Poglavlje

Zatekla je Bokija kako pere sudove. Naslonila se na zid i posma-trala ga smešeći se. Primetio ju je i samo namignuo, ali nije preki-nuo detaljno ispiranje posuđa.

– Ako neka od tvojih obožavateljki sazna koliko si vredan, odmah će požuriti da te uzme za muža.

– Ne dam se ja tako lako. Ovo blago zaslužuje samo prava, a do nje će mnoge pogrešne morati da mi prođu kroz ruke.

Da ga je čuo neko ko ga ne poznaje, mogao bi pomisliti da je Boki zavodnik ili da je u onoj muškoj fazi kad ne bira mnogo koju će ženu izabrati za ljubavnicu, ali je previše sitničav da bi neku poželeo za devojkju. No, sestra je znala da to nikako nije tako. Koliko god da su Bokija obožavale koleginice s fakulteta, on je zaista čekao da se pojavi neka koja će mu uzeti srce. Nije se upuš-tao u privremene i povremene vezice, mada je za godinu dana vele-

gradskog života imao nekoliko pokušaja s devojkama za koje se ispostavilo da nisu prave.

– Ako si gladna, podgrejaću ti musaku. Napravio sam je kad sam ustao i mogu ti reći da je dobro ispala, malo je preslana, ali ti voliš tako.

To je bila još jedna pozitivna osobina Višnjinog brata – voleo je da kuva i to je skoro svakodnevno radio.

– Hvala ti, ali nešto nisam gladna.

– Da, ti ćeš noćas ustati i ušunjati se u kuhinju, pa ćeš pojesti sve što ima u frižideru. Taj tvoj posao te je poremetio.

– Šta da se radi, bar je dobro plaćen. A ja idem odmah da se istuširam i da legnem.

– Tako rano?

– Umorna sam, a imam i dobru knjigu koju želim da završim.

– Možeš da odigraš partiju remija s nama. Doći će Peđa i Sava za sat vremena.

– Neka, nisam raspoložena za karte. A i vama bi bilo bolje da ste negde izašli da se malo provedete, nego što petkom uveče sedite u kući kao neki penzioneri.

Znala je da Boki ima problem da joj traži novac jer svog nije imao, ali je isto tako želela da ga navikne da je sve što je njeno i njegovo. Ionako ona nije imala na šta da troši, a htela je da Boki provodi svoje najlepše momačke dane što aktivnije.

– Vidi ko mi kaže?! Imaš trideset godina, a već si poslovna žena bez privatnog života. Što ti negde ne izađeš? Kad si poslednji put flertovala s nekim muškarcem?

– Pusti ti mene, ja sam postigla mnogo. Ne može baš sve da se ima.

– Ako nastaviš tako, ostaćeš sama, pa kad budeš u penziji, nećeš se tešiti tim što si sad tako uspešna.

Zbolele su Višnju te reči jer su bile odraz njenih dubokih strahova, koje je iz dana u dan sve više zakopavala da je ne plaše u samoći.

– Pusti ti mene, Boki. Ja sam zadovoljna sobom. A muškarci uvek mogu da se nađu.

– Vidim ja da ću morati nešto da preduzmem inače... ostade ti baba-devojka.

Nije joj se više razgovaralo na tu temu, mada su sve češće započinjali slične razgovore u kojima bi Višnja uvek gubila strpljenje. Odmahnula je rukom i otišla u kupatilo. Boki je tek tada prekinuo na trenutak s pranjem sudova i zamišljeno gledao u pravcu gde je do malopre stajala njegova lepa, ali nedovoljno srećna sestra.

3. Poglavlje

Knjiga koju je čitala bila je neverovatno zanimljiva, možda baš zbog toga što je opisivala jednu usamljenu ženu koja je nakon neuspelog braka pokušala da se uzdigne gradeći karijeru. Bokijevi drugovi su odavno stigli. Čula ih je kako se smeju. Nisu joj smetali. Čak joj je i prijalo da je podsećaju da nije sama u stanu. Kad je pre dve godine uzela kredit za stan i kad se konačno uselila, bila je presrećna. Većiti podstanar napokon je imao svoj kutak. Sređivala ga je mesecima. A onda, kad je sve bilo na svom mestu i savršeno, dolazila bi s posla kući sama i sav trud se činio besmislen. Shvatila je da taj kutak postaje njen zatvor. Mnoge noći su bile besane sve dok se Boki nije uselio. Zahvaljujući njemu, ponovo je počela da ceni lepotu prostora u kome je živela.

Prispavalo joj se na samo desetak strana pre kraja knjige, pa ju je spustila pored kreveta i dopustila snu da je odvede nekud u nepoznato. Trgla se svega pola sata nakon toga, mada joj se činilo kao da je prespavala čitavu noć. I dalje se čuo smeh iz dnevne sobe. Ustala je i ogrnula crveni svileni kućni mantil. Pošto se već dovoljno razbudila, vezala je dugu kosu i zategla mantil preko grudi kako Bokijevim drugarima ne bi izazivala zazubice. Obuzela ju je glad, ali da bi stigla do musake ili frižidera, morala je da prođe pored njih.

Polako je otvorila vrata. Skoro da je stigla do dnevne sobe a da je momci nisu čuli. Ali čula je ona njih. Razgovor je predvodio

Boki, dok su Peđa i Sava, njegovi verni prijatelji, povremeno uskali i sa zvucima odobravanja podržavali Bokijevu priču.

– Tako je to, nije njoj nimalo lako. Da bi imala sve ovo i da bi meni pomagala da završim studije a da se ne mučim, mora toliko da radi. To je svakodnevni pritisak.

Sava je dodao kako je to strahovit teret za mladu ženu.

– O tome vam i pričam. Zato sam i razmišljao da nađemo nekog muškarca koji je isto tako radan i uspešan kao i ona, pa da ih spojimo, inače će ona biti sve usamljenija i sve nesrećnija, a vremenom će početi da se plaši kako to izgleda ući u vezu, pa će i one koji joj se dopadnu eliminisati u početku. Razumete šta vam govorim?

– Ja razumem.

Posle Peđe javio se opet Sava.

– I ja razumem. Što nisam malo stariji!

– I mnogo uspešniji!

– Vas dvojica se sprdate, a ja sam ozbiljan.

– U pravu si. Ali šta ako joj nađemo nekog, a njoj se ne dopadne?

– Tražićemo drugog. Pa trećeg. Jedan će joj se dopasti.

– A kako taj treba da izgleda? Mislim, ti si joj brat, kakve tipove ona voli? Reci nam, pa da znamo kakve da tražimo.

I taman što je Boki hteo da odgovori, nasmejana Višnja se pojavila pred njima. Kad su je mladići videli, prebledeli su, a onda stidljivo spustili glave i pokušali da odglume kako ih je uhvatila usred deljenja karti.

4. Poglavlje

– Vi se zaigrali, a?

Potvrdno su klimnuli glavama. Višnja je prekrštenih ruku stala pored brata, ne skidajući osmeh s lica.

– Ako vas zanima kakav je moj tip, onda bar da vam kažem da se ne mučite da ga tražite. Crn, visok, zgodan, nasmejan, belih

zuba, mirišljav, šarmantan, bogat, uspešan i veran. Dakle, ne postoji.

Krenula je ka kuhinji, ali je mogla da oseti kako su se mladići unezvereno pogledali, shvativši da je čula njihov razgovor. Boki se ipak odvažio.

– A ako ti nađemo takvog?

– Ne trudite se. Ne postoji.

– A ako ga, ipak, nekako nađemo? Da li bi ga upoznala?

– To je isto kao da me pitaš da li bih popila eliksir mladosti kad bi ga pronašao. Naravno da bih, ali je prosto nemoguće.

– Da se kladimo?

Ovo pitanje je iznenadilo sve osim Bokija koji ga je postavio. Višnja se okrenula i pogledala brata.

– Ti si baš uporan kao magarac?

– Znaš me.

Prišla mu je i pružila ruku.

– U šta se kladimo?

Boki je pogledao u drugove, ali oni su još bili zbunjeni Višnjim prisustvom tako da su samo slegali ramenima.

– Ako ga nađem i smuvate se, ti meni kupuješ auto.

– A ako ga ne nađeš ili nađeš nekog ko nije takav kakvog sam opisala?

– Ti izaberi.

Višnja se zamislila. Brat joj nije bio neki student i upravo je razmišljao da prekine studije i da se zaposli u nekoj radnji za popravku bele tehnike. Njihov otac se bavio popravkama, pa je i Boki sve to naučio.

– Ako ne uspeš da mi nađeš idealnog, moraćeš da završiš fakultet.

Bokiju se ovo nije dopalo, a njegovi pajtaši su se smejuljili. Nije bio siguran u to da će naći nekog ko će biti odgovarajući za Višnji specifičan i prefinjen ukus. On se s takvima nije družio, ali je predložio tu opkladu iz čistog zezanja. Ali sad, kad je ulog i s njegove strane bio veliki, shvatio je da se možda i preračunao. Višnja je nagađala šta se dešava u toj lepoj glavici, no samo je stajala ispru-

žene ruke i čekala. Znala je da je Boki poput nje tvrdoglav i da neće da odustane kad je izazvan. To je i pokazao. Nakon kratkog promišljanja pružio je i on ruku, a Sava je skočio da preseče.

– Dogovoreno!

– Čekaj, čekaj, nismo odredili rok.

Opet je Boki bio u zamci.

– Kakav rok?

– Pa ne misliš da mi tražiš muškarca do kraja života. A i ti imaš ispitne rokove.

– Pa... recimo do sledećeg leta.

– To je godinu dana, Boki! Mislim da je mnogo. Neka bude do Nove godine. To je šest meseci, a i ti ćeš imati vremena ako izgubiš opkladu da u januaru kreneš s polaganjem ispita.

Sava i Peđa su osetili da će to biti zanimljiva opklada, pa su stali na Višnjinu stranu, nagovarajući Bokija da pristane. On nije imao kud.

– U redu. Mislim da su uslovi teži za mene nego za tebe, ali ne bojim se. Do Nove godine, dogovoreno.

Višnja je na miru i s osmehom otišla po musaku.

5. Poglavlje

Septembar je bio jako naporan za Višnju. Kako se posao u izdavačkoj kući u kojoj je radila proširio, tako je pritisak i stres svakodnevnih zadataka postajao sve veći. Kod kuće je provodila sve manje vremena, a i vikendima je često morala da putuje. Bokija je viđala u prolazu, pokušavala je da ono malo slobodnog vremena provede s njim, a primećivala je i da se on zaista prihvatio zadatka da joj nađe muškarca po meri. Prisluškujući slučajno njegove razgovore s drugovima, znala je da je mnogo ljudi angažovano na tom „projektu“, ali on nije želeo ništa da joj otkrije.

– Samo ću ti reći jedne večeri da se spremiš i doteraš i dovešću ga.

– A ako budem suviše umorna za upoznavanje?

– Jedno veće možeš da preživiš. Opklada je opklada.

Zaista je bila dirnuta njegovom pažnjom jer je sav taj trud ona tako shvatala. S druge strane, pitala se zašto se Boki ipak ne posveti svom životu u kome je bilo mnogo više vremena i prilika za traženje ljubavi. Ona ionako nije verovala da će naći osobu koja će joj odgovarati i s kojom će se složiti. Verovala je u brak i u pomisao da će se udati, ali je bila sigurna da će se to desiti u kasnijim godinama i da će biti više zbog potrebe nego zbog ljubavi.

Krajem septembra vlasnik izdavačke kuće, inače političar o kome se i nije mnogo znalo, čak ni to da je ta uspešna firma njegova, upao je nenajavljen u njenu kancelariju. Višnju to nije iznenadilo pošto je Darko Kastratović bio poznat po bahatosti i u dobrom, a i u lošem raspoloženju.

– Moja vredna direktorka je tu!

Ustala je i pružila mu ruku, ali on ju je po srpski poljubio tri puta u obraz. Seo je u njenu fotelju i malo se vrteo kao dete.

– Udobno je, nema šta! Ali ti i zaslužuješ najbolje. Nego, zašto ne bismo otišli na ručak? Gladan sam kao vuk, a verujem da si i ti. Imamo nešto da se dogovorimo, a najbolje je to raditi uz jagnjetinu.

Višnja se nije slagala s tim, ali nije mogla da protivreči. Tako su pola sata kasnije već sedeli u poznatoj, staroj gradskoj kafani i razgovarali.

Darko Kastratović je bio bučan, krupan čovek, visok oko dva metra, jakog glasa i loših manira, ali u suštini je bio narodski čovek na koga se nije bilo lako naljutiti. Zato je Višnja ignorisala njegovo ponekad prostačko smejanje i zadirkivanje.

– Ti se ne udade, a nije da nisi imala prilike. Ko god me je sreo a da je nešto radio s nama, prvo bi mi nabacio na nos da sam našao pravu ženu za direktora i da sam to namazano uradio kako bi zavodila poslovne prijatelje i klijentelu. A nisam o tome razmišljao, svega mi. Nego, stvarno nema nijednog dase da te obradi?

– Nema, sve su to samo poslovni partneri.

– Ih, ti si neka baš izbirljiva!

Višnja se nasmejala u sebi znajući da to i njen mlađi brat misli.

– Nego, ja sam danas došao do tebe da ti kažem za nov plan koji mora što pre da se ostvari. Vidiš, lepo je što izdajemo knjige i što imamo već tri časopisa, ali ja sam mislio da se još proširimo.

Višnji se zamantalo u glavi. Ionako je imala previše posla, a sad se javljalo još problema.

– O čemu se radi?

– Vidiš, moj prijatelj iz Švedske, Đole Papić, čula si za njega?

– Jesam.

– E, on ti je rešio da ovde otvori diskografsku kuću. Video čovek da idu narodnjaci, a već mu je šezdeset, pa hoće nazad u svoje selo, tako da mu je taj biznis pao na pamet. E, njegov sin je ovde. Došao je pre godinu dana i počeo već nešto na tome da radi, pa sam ja mislio da bi bilo unosno da uđemo s njima u posao. Oni bi štancovali te CD-ove, a mi bismo ih distribuirali. Sve po propisu. Oni imaju te mašine i tu tehnologiju, studija i druga čuda, a mi štampariju za omote i veze sa svim živim prodajnim mestima za takvu robu.

Direktorki se nije dopadala ta ideja.

– Ali to je nešto sasvim drugo, to nema veze s knjigama i časopisima!

– Normalno da nema veze. Naši ljudi su nepismeni, ali su muzikalni. Ovde, u narodnjacima, ima više para, nema smisla da odbijamo pare.

– Ali...

– Ništa nema tu ali. Ja sam odlučio i zakazao sastanak mladom Papiću za sledeći ponedeljak kod tebe u kancelariji. Mene čekaju politički problemi, spremaju se izbori i nemam vremena da se brinem o tome. Ti si zadužena za saradnju. I hoću da namestiš da to bude povoljno po nas, da imamo veliki postotak, a da što manje radimo. Razumeš?

– Razumem. A zašto vaš prijatelj ne dolazi na sastanak, već šalje sina?

– Ma, on prepušta sinu da se bavi poslom. Mali je u redu, malo je razmetljiv i misli da je uhvatio boga za bradu što ima čaleta

milionera, al' ti ćeš da ga središ. Vidiš, mogla bi ti s njim da uđeš u neku šemu...

Višnja je napravila kiseli izraz lica. Već je o tom Papiću imala loše mišljenje. Darko se glasno nasmejao i lupio je po ramenu.

– Hajde, šta si se zgrčila, nije on toliko loš. Nije neki prefinjeni, al' ima love. Samo ti završi posao, a šta bude van toga, meni je svejedno.

Ostatak ručka Višnja je jedva preživela. Darko Kastratović umeo je da bude vrlo naporan kad bi s poslovnih prešao na neke neformalne razgovore.

6. Poglavlje

Tog ponedjeljka imala je neki čudan, neprijatan osećaj. Čekala je deset sati, za kad je bio zakazan sastanak s Papićem. Očekivala je da će susresti osobu koja zapravo samo ima novac i ništa više, tatinog sina kome je na umu kako da što više zaradi da bi što više i spiskao. O Đoletu Papiću je čula da je prevario nekoliko velikih biznismena, čak se pričalo i o utaji poreza i mitu koje je dao u nekoj evropskoj zemlji kako bi ostao na slobodi. Tri puta se ženio i bio u vezi s nekim estradnim damama. O njegovom sinu nije ništa znala sem onoga što joj je Darko Kastratović rekao, ali je smatrala da iver ne pada daleko od klade.

Bio je tačan kao sat. U koji sekund do deset sekretarica joj je najavila da su gosti stigli. Višnja je nervozno namestila punđu baš trenutak pre nego što se na vratima pojavio jedan mršavi muškarac s brkovima noseći akt tašnu. Pomislila je kako se na ovom čoveku nikad ne bi reklo da ima oca milionera, ali tad se pojavio visok muškarac crne kose s nekoliko upadljivih sedih dlaka koje nisu odgovarale njegovim godinama. Pretekao je onog prvog i snažno joj stisnuo ruku, progovarajući glasnije nego što je bilo potrebno.

– Čuo sam o vama mnogo lepih stvari, ali sam mislio da preteruju što se lepote tiče. No, trebalo je da znam da stari vuk Kastratović

ima keca u rukavu, osobu zbog čije lepote ne možete a da ne potpišete svaki ugovor koji on želi. Drago mi je, ja sam Zoran Papić.

Višnja je prepoznala ogromnu i razmetljivu energiju ovog muškarca koji je mogao biti samo koju godinu stariji od nje. Iako je mislila da će mladi Papić biti neki vrlo antipatičan čovek, ipak joj se dopao na prvi pogled. Bilo je u njemu neke veselosti i odlučnosti koju nisu nosili muškarci sa kojima se poslovno sretala.

– Drago mi je, ja sam Višnja Antonijević. A sigurna sam da ćemo se oko posla dogovoriti na obostrano zadovoljstvo.

Zoranova ruka nije puštala njenu i da nije bilo brkatog nepoznatog čoveka, ne bi joj smetalo. Međutim, morala je da ispoštuje i drugog gosta, pa je povukla ruku i okrenula se od Zorana.

– A vi ste?

– On je moj advokat, ali nisam siguran da nam je potreban, bar ne zasad. Mirko, hajde ti sačekaj kod ove šarmantne sekretarice, pa ćemo te zvati ako nam zatrebaš.

Brkati advokat je izašao laganim naklonom, što je Višnji izmamilo osmeh. Pokazala je Zoranu gde da sedne, a on se uvalio u fotelju tako bezbrižno, kao da je kod svoje kuće.

– Da li ste za neko piće? Kafa, možda?

– Ne, hvala. Ovo mi je treći sastanak od jutros, moj otac me je natovarao obavezama, a gde god da odem, svi me nutkaju pićem. Bez brige, ako budem žedan, ja ću vas obavestiti.

Višnja u to nije sumnjala. Sad se polako otkrivao bogatašev sin – razmaženost mu je bila pod kožom.

– U redu. Upućena sam da vaša i naša kuća mogu da uđu u zajednički projekat...

– Ali vi baš niste oduševljeni, zar ne?

Trgla se. Nije imala pojma kako je mogao da zna da njegovi planovi nisu simpatični njoj kao direktorki i da ovim sastankom samo izvršava naređenje vlasnika. A onda je pomislila da je Darko Kastratović u nekom trenutku kafanske brbljivosti mogao da izgovori istinu o njoj. Ako je već pričao kako izgleda, zašto da ne kaže kakav stav ima prema izdavanju muzičkih narodnjačkih CD-ova?!

– Ja sam ovde da bih radila najbolje za ovu firmu, makar se to kosilo s nekim mojim privatnim ukusom. Gospodin Kastratović to zna i nije trebalo da vam iznosi moje protivljenje pošto ono neće uticati na naše pregovore.

– Darko mi ništa nije rekao o vašim stavovima, Višnja. Pričao je o vašem izgledu, a ja sam se upravo i sam uverio da ništa nije slagao, ali uopšte nije spominjao da ste vi protiv saradnje s nama.

Nasmejala se.

– Znači, izdala sam se?

– Ne, ja sam vas otkrio.

– Baš me zanima kako. Ušli ste ovde i pričali ste sa mnom nekoliko minuta, i to ne o poslu, a tek što sam izgovorila prvu rečenicu, već ste znali da mi to nije baš sasvim po ukusu.

– Niste se nagnuli ka meni kad ste započeli razgovor. Ostali ste zavaljeni u toj fotelji.

– Znači, pratite govor tela? Svaka čast.

Odmahnuo je glavom ne skidajući široki osmeh s lica. Tad je primetila da ima savršene zube, a i da su mu oči braon, a ne crne kako joj se na početku učinilo.

– Da sam vas zainteresovao kao muškarac ili da vas zanima ovaj projekat, vi biste pomakli to svoje zgodno telo bliže meni. To je tajna, ništa komplikovano.

Pocrvenela je. Ovaj muškarac je unosio u njenu kancelariju dah ulice ili života na koji nije navikla. Nagnuo se nad svoja kolena, nalaktio se na njih i posmatrao je iščekujući reakciju.

– U redu, sad znate istinu. Ali, ponavljam, ja želim u ime vlasnika ove kuće da ipak pokušamo da sklopimo posao. Onda zaboravite na govor tela i da pređemo na vaše predloge.

Odjednom se Zoran pretvorio u poslovnog čoveka. Ustao je, otvorio veliku fasciklu koju do tad Višnja nije ni primetila u njegovim rukama i narednih dvadeset minuta stoječki joj izlagao planove zajedničkog posla. Koliko god da je pokušavala da se skoncentriše na ono što govori, misli su joj lutale. Gledala je njegovo zgodno telo u urednom odelu, s kravatom koja mu je odlično stajala. Gledala je njegove gestove i osmeh koji mu je bio na usnama iako mu

je glas bio poslovično ozbiljan. U jednom trenutku on je zastao i zagledao se u nju.

- Da li me pratite, Višnja?
- Da, da, naravno. Samo nastavite.

Uplašila se pomislivši da nije ponovo nešto pročitao u njenom govoru tela. Zato je dohvatila svesku, otvorila je i pravila se da nešto povremeno zapisuje. A, naravno, nije pisala ništa, već joj je olovka podsvesno klizila po papiru.

7. Poglavlje

Završio je izlaganje i Višnja je mogla da konstatuje da je njegov predlog idealan, baš onakav kakav i vlasnik očekuje.

- I, šta kažete? Imate li primedbe?
- Ne, nemam. Postoje još neki detalji koji mi nisu jasni, ali to bi mogli vaš i naš advokat da razjasne. U načelu, mislim da smo na putu da napravimo zajednički posao.

Njegov pogled je ponovo postao sve samo ne poslovni. Delovalo je kao da će je začikavati, kao da će svakog trenutka nešto reći što će ličiti na dobro osmišljenu šalu. Višnja mu je pripisala još jednu osobinu – nepredvidljivost.

- Drago mi je ako je tako. Volim poslove koji se lako dogovaraju i još lakše obavljaju.

- I koji je sledeći korak? Tačnije, koji je prvi korak?
- Zaista nemate nikakve primedbe?
- Rekla sam vam da nemam. I finansijski i tehnički smatram da se mi kao izdavačka kuća potpuno nalazimo u tome.
- A šta ste onda tako ozbiljno zapisivali?

Višnja se zbunila. Mogla je već da vidi sebe oblivenu crvenilom.

- Samo neke detalje, a ne primedbe.
- Mogu li da pogledam?

I pre nego što je uspela da zatvori svesku, Zoran je bio pored nje i gledao u krugove i kockice na papiru.

- O, pa to je šifrovano!

Znala je da joj se podsmeva. Nikada joj se u njenoj direktorskoj karijeri nije desilo da se neki poslovni partner tako ponaša prema njoj. Neki jesu bili sirovi i neuglašeni, ali nikada je niko nije tako zbunio i uhvatio u lažima. Zatvorila je svesku, svesna da mora da stane na svoje noge.

– Mislim da se to vas ne tiče i da nije kulturno zavirivati u moje privatne beleške!

Ljutito ga je pogledala. Još je bio nagnut nad njom i delovalo je da nema nameru da se pomeri.

– A, tako! To su bile privatne beleške! Onda se zaista izvinjavam što sam ispaao nekulturan, ali opravdava me to što zaista nisam imao pojma da možete da radite dve stvari odjednom, da slušate pažljivo moje izlaganje i da razmišljate o svojoj emotivnoj neispunjenosti.

Višnja je sad bila van sebe od besa. Ustala je i odmakla se nekoliko koraka od stola samo da bi umanjila uticaj njegove blizine.

– Moram da vas upozorim, gospodine, da sebi dajete suviše za pravo da govorite o privatnim stvarima, o kojima, usput, nemate pojma! Možda ste sin vlasnikovog prijatelja, ali vam to ipak ne daje tu slobodu da na ovaj način vodite poslovnu konverzaciju sa mnom.

– Hoćete reći da grešim? Da niste emotivno ispunjeni? Zašto onda vaši kvadratići i krugovi nisu obojeni, već su prazni?

– Molim?

– Nije važno. Stvarno se izvinjavam. Nemam prava da se bavim psihijatrijom u vašoj kancelariji.

Ponovo je poprimio onaj ozbiljni, poslovni ton, a i osmeh je nestao s njegovih usana.

– Nadam se da smo se dogovorili oko posla i da možete da uputite mog advokata na vašeg radi sklapanja ugovora?

Višnja se pribrala. Progutavši knedlu, shvatila je da je bolje da ignoriše onaj obostrani ispad.

– Naravno. Sada ću vas uputiti kod šefa tehnike i u pravnu službu, pa ćete s njima samo razgovarati o tehničkim detaljima, a ja očekujem ugovor što pre.

Zoran je klimnuo glavom, a ona je pozvala svoju sekretaricu i naredila joj kuda će goste da odvede i koga će sve da okupi. Zoran joj je na izlasku iz kancelarije pružio ruku. Najpre ju je prihvatila, a onda je odmah izvukla, dajući mu do znanja da je s njim provela neprijatno vreme samo zato što joj je to u opisu posla.

– Javiću vam se za najviše deset dana, s ugovorom. Do tada vas pozdravljam i želim vam obojene kvadrate i krugove. Ni to nije baš sjajno, ali pokazuje da se ipak nešto dešava.

Nije uspela da mu odgovori jer je izašao pre nego što je uspela da reaguje.

8. Poglavlje

Nazvala je Darka Kastratovića i obavestila ga o razgovoru sa Zoranom.

– Znači, uspela si?

– Nije bilo teško, sam je ponudio ono što smo priželjkivali.

– Pao mali na tvoj šarm, znao sam ja.

Višnja nije želela da prokomentariše. Progutala je knedlu.

– E, onda je sve u redu. Nego, kaži ti meni, kako ti se čini mali Papić?

– Sasvim je u redu. Malo je opušten u poslovnim razgovorima, ali važno je da je raspoložen za saradnju.

– Ma nisam te to pitao, već kako ti se čini onako, kao muško?

Sipao joj je so na ranu nastalu u besnom okršaju s muškarcem o kom razgovaraju.

– Nisam ja njega gledala tako.

– Ma je li? A kako si ga gledala?

– Kao budućeg poslovnog partnera.

– Ih, tebi stvarno nema pomoći. Znači, ne sviđa ti se?

– Kao muškarac ne.

– Šteta... A ja mislio da tu može nešto da se napravi. No, ajde da i ja jednom pogrešim. Dobro, vidimo se ovih dana. Guraj taj posao.

– Naravno.

Kad je spustila slušalicu, osećala se kao da joj je neko naredio da gura ogroman kamen, deset puta teži od nje same.

9. Poglavlje

Boki je sedeo na kauču i zamišljeno posmatrao sestru koja je mazala nokte. Bilo je kasno, prošla je ponoć, pred njom je bio novi radni dan, pa Boki nije navikao da ona tako kasno sedi budna, da maže nokte i ćuti kao zalivena.

– Je li s tobom sve u redu?

Višnja se trгла. Neko vreme je mislima bila daleko od brata, pa ju je njegov glas vratio u sadašnjost.

– Jeste. Što me to pitaš?

– Nešto si mi neobična večeras. Znaš li ti koliko je sati?

Bacila je pogled ka zidnom časovniku i kriknula.

– Bože, pa pola dva je!

– Eto zašto sam te pitao da li je sve u redu. Ti nemaš pojma koliko je sati, a na to baš nisam navikao.

Višnja je počela da mlatara rukama kako bi se lak što pre osušio.

– Mislila sam da je mnogo manje. Što me tako gledaš? Može valjda i meni jednom da se desi da zaboravim na vreme.

– Može, ali u nekom drugom životu. Daj, seko, reci meni šta se dešava. Nemoj da me lažeš.

Ustala je kako bi prekinula navalu tih pitanja. Znala je da Boki ume da bude tvrdoglav, pogotovo kad ga muči radoznalost.

– Idem u krevet, a ti bolje misli na fakultet i na učenje nego na moju predstavu o vremenu.

– Što da mislim o fakultetu kada ću ga uskoro ostaviti?

Prekorno ga je pogledala jer nije volela kad se tako lagodno odnosi prema životu i svojoj budućnosti.

– Mrzim kad tako pričaš.

– Pa, dogovorili smo se.

– Šta smo se dogovorili? Da mi nađeš muškarca, pa tek onda da ostaviš fakultet, ali koliko ja vidim, ovde nema nikakvog muškarca.

– Nema ga još, ali se radi na tome.

Višnja je odmahнула rukom.

– Više ja radim na tome nego ti...

Boki je skočio s kauča.

– Radiš? Stvarno? Zato si ti tako zamišljena i izgubljena u vremenu! Ko je taj?

– Šta luplaš? To sam onako rekla da bih ti pokazala da nemaš nikakve šanse u onoj glupoj opkladi, naročito zato što sediš kod kuće i gledaš televiziju, kao da će odande neki da ispadne.

– Sumnjiva si ti meni, ali neću da insistiram.

Višnja je požurila ka svojoj spavaćoj sobi. Nešto joj u tom razgovoru nije odgovaralo.

– A da li se važi i to?

Zastala je.

– Koje?

– Pa ako ti u međuvremenu nađeš nekog? I to bi trebalo da se računa. Mislim, muškarac je, a zar je važno ko ga je našao? Ionako je cilj tvoja emotivna sreća.

Pomislila je kako joj tog dana dva čoveka drže predavanje o njenoj emotivnoj sreći ili praznini.

– To se ne važi!

– Znači, upoznala si nekog! Provalio sam te!

– Ne lupaj, Boki!

– Jesi, jesi, čim si odmah rekla da to ne važi, znači da imaš nekog u planu i da se bojiš da i to uključiš u uslove opklade jer bi je onda izgubila. Osim ako ne misliš da ga kriješ od mene do Nove godine, a to bi stvarno bilo jadno.

Naježila se. Bezazlena priča je počela da je iritira.

– Stvarno si nedokazan.

– A ti si neiskrena. Kriješ mi nekog samo da bi dobila opkladu. Stvarno nisko, nema šta.

– Aman, ne krijem nikog!

– Onda pristani i na taj deo opklade – ako ti nađeš sama nekog do Nove godine, računa se da sam ja dobio opkladu.

Umorna od prepiranja, klimnula je glavom.

– U redu.

Boki je bio oduševljen.

– Stvarno? Prihvataš?

– Prihvatam. Ali da znaš da je to samo zbog toga da ti dokažem da nisam upoznala nikog. Eto. A sad laku noć!

– Laku noć.

10. Poglavlje

Višnja je konačno odahnula kad je ušla u svoju sobu. Boki nije mogao da zna da je mislila o Zoranu više nego što joj je njen razum dozvoljavao. Stalno joj se vraćao u misli, smejaio se i zadirkivao je, otkrivao njene tajne koje ni sebi nije smela da otkrije. Sećala se njegovih jagodica, pomalo krivog nosa, ali dovoljno pristalog za njegovo lice. Sećala se energičnih pokreta i zanosu koji je prevazilazio profesionalni entuzijazam. Znala je da je šmeker, da je zavodnik, to se videlo na prvi pogled. Nikada nije padala na takve, čak ni kao klinka, jer nije želela da bude povređena. Ali Zoran je uspeo da je nekako pokori, da joj se nametne. Okupirao joj je misli, pa je dozvolila sebi da kasno ode u krevet pred naporan radni dan. Pogledala se u ogledalo i zapitala se šta joj je to potrebno. Nemir u blizini posla koji joj je toliko značio nimalo nije dobrodošao. Rešila je da kontroliše svoje poludele hormone i pripisala Zoranov uticaj kao stres koji mora prevazići. Tako ušuškana sopstvenim opravdanjima i podstrecima, uspela je da zaspi i da se sutradan ipak probudi orna za novi radni dan.

11. Poglavlje

Nedelju dana nakon prvog susreta Zoran se najavio njenoj sekretarici i zakazao sastanak za kasne popodneve sate. Iako je strepela

od tog susreta, Višnja je znala da se od nje očekuje da posao privede kraju, tačnije početku, pa je rekla sekretarici da će ga primiti u to vreme. Otišla je do toaleta da se malo uredi i, pogledavši se u ogledalu, shvatila da je komplet tamnosive boje čini starijom i ozbiljnijom. Kosa joj je bila vezana u jednostavan rep, a šminka previše bleđa. Nezadovoljna svojim izgledom, nastavila je da obavlja radne zadatke, ali ju je proganjalo to što se ne oseća dobro u sopstvenoj koži.

Na kraju je morala da prizna samoj sebi kako ne želi da je Zoran vidi u takvom izdanju. Protivila se tim mislima, no one su bile jače. Da bi se opravdala pred samom sobom za ono što je planirala da uradi, ubeđivala je sebe kako samo želi da pred tim razmetljivcem i pametnjakovićem, koji se meša u tuđe živote, bude prikazana u najboljem svetlu.

– Ako on veruje praznim kvadratićima na papiru, onda mu ja mogu svojim izgledom pokazati da nije u pravu.

Znajući da zaljubljene žene uvek lepo izgledaju, otišla je do kuće da se presvuče. Samo, nije se nadala da će u to vreme zateći Bokija. Ne može se tačno reći ko je od njih dvoje bio više zbunjen kad su se ugledali u dva sata popodne, usred radnog dana.

– Opet nisi na fakultetu?

– Nemam danas predavanja. Ali kako to da ti nisi na poslu? Ja ne znam kako ti izgledaš u ovo vreme, a da nije nedelja.

– Došla sam samo nešto da uzmem.

Provukla se do sobe i tamo pola sata tražila šta će obući. Na kraju je izabrala crnu haljinu dugih rukava, do kolena, elegantnu ali i poslovnu u isto vreme. Obula je crne cipele za zlatnom štiklom, koje dugo nije nosila. Stavila je bele bisere oko vrata da razbiju monotoniju crnog i popravila šminku. Na kraju je pustila kosu, uvišši krajeve figarom kako bi dobila nekoliko nemirnih lokni.

Kad se takva pojavila pred bratom, on je iznenađeno zviznuo.

– Au, izgleda da ću reći zbogom fakultetu i pre vremena!

– Šta sad opet izmišljaš? Imam važan poslovni sastanak i morala sam da se doteram.

– Imala si ti te sastanke svakog dana, pa nisi dolazila kući na montiranje. Seko, seko, izgleda da te je ovaj baš poremetio iz korena.

Višnja se razbesnela.

– Balavče jedan, nemoj tako da razgovaraš sa mnom! Nemaš ti nikakva prava da meni prigovaraš kako se ja oblačim i zašto. A fakultet te čeka i to nemoj da izbijaš iz glave. Ja radim kao crnac i prehranjujem te, a ti misliš da se provodim. To mi je hvala! Svaka ti čast na bezobrazluku.

Izašla je iz kuće, ne obazirući se na Bokija, koji je nakon njenog odlaska skrušeno i osramoćeno ostao da sedi u fotelji neko vreme, a onda se na brzinu obukao i odjurio do radnje za popravku bele tehlike, u kojoj mu je obećan posao kad reši da napusti fakultet.

12. Poglavlje

Sedela je i čekala da se Zoran Papić pojavi. Bes ju je prošao, sad je osećala samo užasno kajanje što je sve ono izgovorila bratu, a ogorčenje zbog tih ružnih reči prebacivala je na muškarca koji je kasnio na poslovni sastanak više od deset minuta. Zadržala je sekretaricu, pa je i zbog toga negodovala u sebi. A onda se pojavio na vratima s osmehom na licu, mokat od glave do pete.

– Izvinjavam se na kašnjenju, ali ovaj grad je veliki krkljanac čim padne kiša, a i vaš parking je udaljen od ulaza u zgradu, tako da sam nastradao.

Bio joj je prilično smešan i sladak onako pokisao kao miš. Kosa mu je dobila mokar sjaj, a s odela su mu se još slivale kapljice.

– Zašto čovek koji zna psihologiju ne nosi kišobran?

– Ne razumem se u vremensku prognozu, a i kišobrani su bespotrebna stvar, više ženska, da im ne pokisnu sveže uvijene lokne.

Pocrvenela je po ko zna koji put u njegovom društvu i zapitala se da li je moguće da je shvatio kako je pre samo dva sata uvijala kosu da bi njemu bila lepa. Poražena pronicljivošću ili slučajnim pogađanjem ovog muškarca, pokazala mu je da sedne.

- Plašim se da će oko mene biti bara.
- Nema veze, očistiće to čistačica. Nemamo sušionicu za mokre poslovne partnere, ali ovde je toplo, pa se bar nećete prehladiti.
- Lepo je, Višnja, što brinete o mom zdravlju.
- Gledao ju je pravo u oči, kao da joj čita misli, a to ju je činilo nervoznom.
- Nadam se da predlozi ugovora nisu pokisli?
- Ne, oni su ovde na sigurnom.
- Otvorio je veliku tašnu i izvadio papire, a onda brzo stavio na njen sto.
- Ne smeta da ih malo proučim? Videla sam ih kod advokata, ali bih volela da ih još jednom iščitam.
- Naravno, samo vi čitajte, a ja ću da uživam u pogledu.
- U kom pogledu?
- Na vas.
- Jedva se suzdržala da ponovo ne pocrveni. Rešila je da ignoriše te ispade. Zadubila se u ugovore, ali joj to nije palo lako jer je njegov pogled bio tako prodoran i direktan da ju je pekao. Na kraju je odustala.
- Moj advokat će ujutru ovo da pregleda, a onda ću se videti s vlasnikom da mi dâ zeleno svetlo. Možemo prekosutra da potpišemo ugovor.
- Ja sam do pre sat vremena bio s Darkom u kafani, već vam je dao zeleno svetlo.
- Svejedno ću se ja videti s njim, a i advokat mora ovo da mi potvrdi.
- U redu, Višnja, dva dana mogu da čekam da vas ponovo vidim. Ali morate mi jedno obećati, inače nema ništa od ugovora.
- Šta to?
- Namrštila se. Nije joj se dopadala najava ucene.
- Obećajte mi da ćemo ovde potpisati ugovor, a proslaviti ga na večeri.
- Hvala na pozivu, ali ja mislim da ima vremena za večere kad posao postane profitabilan i kad se zamahne.

– Odbijate me? Mislim da se to vašem vlasniku neće dopasti. Poslovne večere u čast velikog poslovnog ugovora su normalne u poslovnom svetu. Vi kao direktorka s ugledom trebalo bi da to znate.

I dalje mu je na licu titrao onaj nestašni osmeh. Višnja je osetila navalu besa. Sad više nije ni mogla ni htela da se suzdržava.

– Gospodine Papiću, mog direktora možete slobodno da obavestite da nisam htela da idem na večeru s vama povodom ugovora. Znaite, ja i za poslovne večere biram društvo.

Mislila je da će ovim taj prokleti osmeh sa Zoranovih usana nestati, ali on se preneo još i na njegove oči.

– A zbog čega sam ja loše društvo, Višnja?

– Zbog mnogo toga.

– Zato što sam vam udelio previše komplimenata? Ili što sam prepoznao vašu emotivnu prazninu? Možda zato što sam vas zainteresovao na neki neobjašnjiv način?

– Kako ste samo prepotentni!

Besno je ustala iz fotelje i došla do vrata, pa ih širom otvorila. Sekretarica je zbunjeno posmatrala scenu.

– Sastanak je završen, gospodine Papiću. Moja sekretarica će vas sutra u toku dana obavestiti o vremenu potpisivanja ugovora, a računajte da će to biti prekosutra oko podneva ako vama bude takođe odgovaralo. A sad, do viđenja!

Zoran je ustao polako. Došao je do vrata i zagledao se u Višnju. Nije smela da skloni pogled, ali joj je teško padalo da bude hrabra pred takvim uticajem.

– Sad sam siguran da sam bio u pravu sve što sam rekao. Ali znam, plašite me se, strah vas je da bih mogao da vas navedem da počnete da bojite i popunjavate one kvadratiće i krugove. A ja vam obećavam, Višnja, da ću vas navesti da ih se zauvek odreknete. Crtaćete mene ili pisati moje ime, što je znak zaljubljenosti.

Iskezila mu se u lice.

– Prepotentnost sada prelazi u glupost.

– Zaboravio sam da vam kažem da danas specijalno lepo izgledate, oduzimate dah. Baš ste se potrudili da se prikažete zadovoljnom ženom. Ali neka, uskoro ćete to zaista i biti.

Graciozno je odšetao i poljubio njenoj sekretarici ruku, a onda nestao iza vrata. Tek tad je Višnja shvatila šta joj je sve rekao i šta je sve njena sekretarica mogla da čuje.

– Molim te, ignoriši ove gluposti koje je izgovorio. Ovaj čovek je definitivno lud i bezobrazan.

A u sebi je pomislila kako je vidovit i kako savršeno procenjuje ljude. Uхватила ju je panika da bi pri sledećem susretu mogao zaista da je razotkrije do kraja. A kako ni sama nije znala šta misli, činilo joj se da bi bilo najgore da joj to postane jasno tako što će joj to Zoran reći.

13. Poglavlje

Boki je došao tek posle ponoći. Ona je sedela i čekala ga. Tiho joj je pozeleo dobro veče i krenuo ka kupatilu, očitó je izbegavajući.

– Boki, molim te, izvini za ono danas. Nisam tako mislila.

– U redu je.

No, to je rekao suviše tiho i neuverljivo da bi ga pustila. Krenula je za njim i sustigla ga pred vratima kupatila. Zagrlila ga je jako, ali njegova reakcija je izostala, držao je ruke pored tela.

– Znam da si ljut na mene i da sam te uvredila i povredila. Veruj mi, ti si uneo svetlost u moj život. Bez tebe je ovaj stan samo rupa, samo mesto za spavanje. Molim te, shvati me, ovih dana ulazimo u jedan novi posao, a tu su i neki ljudi koji mi nimalo ne odgovaraju i zbog kojih lako gubim živce. Prosto sam danas pukla, a nisi ti bio kriv. Molim te, oprosti mi.

Gledao ju je neko vreme, a onda ju je zagrlio i poljubio.

– Ako sam ti na teretu, ti meni reci.

– Ne lupaj, upravo sam ti rekla da bih bez tebe bila još usamljenija. Poludela bih.

– Stvarno?

– Pa znaš i sam kako živim: posao–kuća–posao–kuća. I sve tako ukруг. Da nema tebe, ja ne bih imala s kim da pričam, da se smejem, da podelim neke životne trenutke. Valjda to i sam znaš.

– Ali je istina da sam ti na finansijskom teretu. Zato je najbolje da što pre počnem da radim u servisu.

Višnja je sad shvatila težinu svojih reči. U njima je bilo dovoljno toga da ih Boki uzme kao povod za ono što želi, a to je da napusti fakultet. Brzo je razmišljala kako da se izvuče iz problema koje je sama sebi napravila jer joj je u glavi bio Zoran. Iskomplikovala je situaciju s bratom i sad je morala da bude taktična.

Nasmešila se.

– Nema problema.

Boki ju je pogledao sa nevericom.

– Stvarno to misliš? Slažeš se?

– Naravno da se slažem, takva je opklada, zar ne? Ako mi nađeš momka, možeš da počneš da radiš.

Boki je na trenutak bio razočaran, ali onda je opet u tome video svoju šansu.

– Da, da, opklada. Radi se na tome, samo da znaš.

– Nisam ni sumnjala. Nego, jesi li gladan?

– Mogu ti reći da jesam. Čitavo veče se smucam po gradu sa Savom i Peđom i ogladneo sam. Šta ima?

– Pravila sam picu, tvoju omiljenu. Hajde u kupatilo, a ja ću da je malo zagrejem.

Kad su se za Bokijem zatvorila vrata, Višnja je bila ponosna što je uspela da mu pričom o opkladi odvрати misli od onih reči koje su ga najviše zbolele. Nije više razmišljao o tome da joj je finansijski na teretu.

14. Poglavlje

Darko je insistirao da bude tu pri potpisivanju ugovora. Nije joj se mililo što je tako jer je znala da će sastanak trajati duže nego što

je nameravala da gleda mladog Papića. Uz sve to, pred vlasnikom firme morala je da bude mnogo ljubaznija nego što novi poslovni partner to zaslužuje. Ali posao je posao, tako da je spremno dočekala prvo dolazak Darka, a onda i Zorana i njegovog advokata.

Atmosfera je bila samo naizgled opuštena. Zoran je prihvatio Višnjinu igru i bio je strahovito profesionalan, nije bilo šale na njen račun. Tačnije, nije uopšte bilo šala. Čak se nije ni smešio, mada je izgledao zadovoljan. Potpisivanje se proslavilo uz viski, a onda je Darko Kastratović predložio da odu nekud na večeru. Brkati advokat se odmah izvinio rekavši da ima porodičnih obaveza. Zoran je zagonetno pogledao u Višnju.

– Ja sam potpuno za tu ideju, ali pitanje je da li vaša lepa direktorka ima vremena za večere.

Znala je da je provocira, ali je ipak pocrvenela. Ali Darko nije imao pojma kakva se tu tajanstvena igra odvija.

– Ma, ima ona vremena, ta ti je za posao uvek spremna. Pre bi išla na poslovne večere nego na privatne, zbog toga sam ponekad zabrinut za nju.

– Je li tako?

Ovo pitanje ju je uvredilo, pogotovo što je shvatila da se iza nje krije podsmeh. Zato se, koliko god je mogla, izdigla iznad svega.

– Gospodin Kastratović zna da sam ja spremna na velike žrtve radi posla. Zato tako govori.

Zoran se nasmešio i odmahnuo glavom. Darko je ovu priču shvatio kao znak za polazak i ubrzo su se svi spakovali u jedan auto i krenuli ka restoranu.

Višnja je sedela pozadi, a dva muškarca napred. Gledala je kroz staklo i razmišljala šta zapravo misli o Zoranu Papiću. Da li joj se dopada? Ili joj je odbojan? A možda joj je odbojan baš zato što joj se dopada? Nije imala jasan odgovor i to ju je mučilo. A muškarci su se zabavljali nekim svojim pričama i kao da nisu konstatovali Višnju. No, to joj nimalo nije smetalo.

15. Poglavlje

U restoranu je bila gužva, možda zbog toga što je važio za jedan od boljih, a samim tim i skupljih u gradu. Muškarci u odelima, namirisani, sa zlatnim roleksima, sedeli su i razgovarali o brojka-ma, planovima, a retko o ženama. Kad je Višnja ušla u pratnji dva čoveka, svi su na trenutak začutili i odmerili je. Čim su seli za sto, Zoran je to glasno konstatovao.

– Bogami, Darko, tvoja direktorka oduzima dah svim ovim muškarcima.

Višnja nije želela da odgovori, ali je spustila glavu plašeći se da je crvenilo obraza ne oda koliko joj je prijao taj kompliment.

– Znam ja to, al' ona ne zna. Ne primećuje.

– Možda se samo pravi?

Tu je Višnja povratila snagu i umešala se.

– Zašto govorite o meni kao da nisam tu? A vi, gospodine Papiću, zaista ne poznajete dobro ljude. Istina je da mene muški pogledi bačeni u prolazu ne zanimaju. Nemam ništa od njih.

– Osim ženske sujete... Ali oprostite, Višnja, obećavam da se više neću truditi da saznam nešto više o vama.

Darko je zainteresovano posmatrao dvoje mladih ljudi koji su sedeli jedno naspram drugog i prkosno se gledali. Počešao se po bradi i nasmešio tako da oni ne primete.

– A što vas dvoje jedno drugom persirate? Sada se bliski saradnici i apsurdno je da se držite tih manira. Ovo je Srbija, Zoki, nije Evropa, ovde se odmah psuje kad se sklopi zajednički posao.

– U redu. Ja sam za to da Višnja i ja pređemo na „ti“.

Ponovo je u njegovim očima bilo podsmeha, ali je Darko bio prepreka da mu ona ne uzvрати u svom maniru. Zato se nasmešila.

– Slažem se. Mada bih psovke izostavila.

Ubrzo je stigao i konobar, naručili su mnogo više nego što su mogli pojesti, ali i to je bilo u skladu s nepisanim srpskim poslovnim pravilima. Do kraja tog ručka ni Zoran ni Višnja nisu imali

prilike da se peckaju pošto je Darko vodio sav razgovor. A njoj je to odgovaralo.

16. Poglavlje

Darko ih je ostavio na parkingu ispred izdavačke kuće. Već je pao mrak i, osim njihovih automobila, sve je bilo potpuno pusto. Kad se auto udaljio uz škripu guma, Višnja je predosetila nemir jer je ostala sama sa Zoranom. Zato je pokušala da se što pre udalji, poželeva mu prijatnu noć i odmah požurila ka svom „mercedesu“. Ali on ju je pratio, otvorio joj vrata i nije ih zatvorio ni kad je upalila kola. Pogledala ga je upitno.

– Višnja, nisam valjda toliko antipatičan da ne možeš ni minut da ostaneš nasamo sa mnom? Ili je to neki čudan strah kome ne znaš ime?

Još jedna provokacija...

– A kakav bi to strah mogao biti? Baš me zanima.

– Ne znam, možda je strah od šarmantnog muškarca koji ume da iritira pogađanjem tvojih skrivenih tajni.

– Nemaš ti pojma o mojim tajnama! I stvarno moramo da raspravimo nešto pošto ćemo sarađivati. Ja ne želim da kidam svoje živce svaki put kad si u mojoj blizini. Zato te molim da prestaneš s tim insinucijama koje se ne tiču poslovnog odnosa. Da li je to ikako moguće?

Zoran očigledno nije uopšte bio za takav dogovor. Odmahnuo je glavom i dečački namignuo.

– Žao mi je, ali to nije moguće.

– Zašto?

– Žena koja se meni sviđa ne može biti pošteđena moje borbe da doprem do njene suštine.

On je delovao opušteno, a ona se sasvim zbunila nakon tako otvorene izjave simpatije. No, baš zbog te prevelike opuštenosti nije mu poverovala, odmah je oprezno zaključila da se poigrava s njom.

– Do moje suštine nikad nećeš pronicati.

– Videćemo... ali vredi pokušati.

Povukla je vrata tako jako da mu zamalo nije uštinula prst, a onda dala po gasu i pobjegla s parkinga. Sva se tresla od uzbuđenja, nervoze i neke čudne emocije koja je učinila da joj srce lupa jače nego ikad. Vozila je kao da je juri banda naoružanih kriminalaca, čak je prošla i kroz crveno svetlo i zamalo izbegla sudar. Tek kad je stigla pred svoju kuću, smirila se. Sedela je u automobilu sve dok nije povratila kontrolu nad sobom. Nije želela da je Boki vidi takvu, previše ju je dobro znao i postavio bi joj stotinu pitanja. A od onih ružnih reči koje mu je jednom izgovorila zbog Zorana zaista je morala da pazi na svoje reakcije. Namestila je uobičajeno, hladno lice, kao da se upravo vraća kući nakon sasvim normalnog radnog dana.

17. Poglavlje

Čim je ušla u kuću, shvatila je da Boki ima društvo. U dnevnoj sobi su sedela tri momka i na licima im se čitalo da se nešto uzbudljivo desilo i da će pući dok joj to ne kažu.

Sava i Peđa su je tiho pozdravili, a onda pogledali u Bokija s nestrpljenjem.

– Seko, pa mi te čekamo već tri sata.

– Bila sam na poslovnom ručku. Nisam stigla da ti se javim. A zašto me čekate?

– Da te obavestimo da sutra uveče imaš sastanak.

– Molim?

Momci su se odjednom opustili i nasmejali njenom nezverenom licu. Nisu imali pojma da je ta vest bila nešto najgore što je nakon scene sa Zoranom moglo da joj se desi.

– Našli smo kandidata broj jedan.

Sela je na naslon kauča i snuždila se. Obećanje je obećanje, opklada je opklada. Iako bi im najrađe rekla da zaista nema nikakve želje za sastankom naslepo, čak ni da je Bred Pit u pitanju, smirivala se da ne odreaguje na pogrešan način.

– Da li baš mora sutra uveče?

– Mora, sve je dogovoreno.

Boki je govorio u ime trojice mladića, a oni su za njim potvrdno klimali glavom. Višnji je na trenutak došlo da se glasno nasmeje toj požrtvovanosti da je udome, kao da je u pitanju neka baba-devojka kojoj celo selo traži prosca.

– Ko je taj?

– On je trener. Trenira ragbi ekipu u kojoj trenira Sava.

Znala je ona da Bokijev drug Sava trenira neki grub sport, bio je razvijen i krupan, ali nije znala da je u pitanju ragbi.

– Videćeš, seko, dasa je fantastičan. Lep, zgodan, razvijen, a mnogo pametan. Napisao je i jednu knjigu o ragbiju, pa možete i poslovno da sarađujete. Voli da čita.

Višnja je pomislila kako bi dvojica lepih muškaraca bilo previše u njenom okruženju, naročito poslovnom.

– Boki, zaboravljaš da ja imam specifičan ukus. Ako je previše razvijen, kao Sava, to se meni ne sviđa. Ja volim definisane, miši-ćave, ali da to ne bude kao da je izbacivač u diskoteci.

Tad je primetila kako se Sava namrštio i spustio glavu.

– Savo, nisam mislila ništa loše, ti si najzgodniji Bokijev drug.

Ovaj put se Peđa namrštio.

– A ti, Peđa, sigurno si najpametniji od svih.

Ovo je upalilo i Peđa se isprasio kao petao.

– Ali svaka žena ima svoj ukus, a moj je, eto, drugačiji.

– Ma ovaj tip uopšte nije krupan, niti deluje kao razbijač, sasvim je po tvojoj meri. Uostalom, prema dogovoru, moraš da ga vidiš, pa posle reci da li ti se sviđa.

Nije imala kud. Slegla je ramenima.

– U redu. Kakav je plan?

– Sutra uveče je proslava kluba i svi idemo. Ideš i ti.

– Dakle, taj trener ne zna da mu spremate sastanak naslepo?

– Pa, malo te je Sava pominjao, tako da očekuje da vidi ko je ta lepotica, ali nema pojma da si ti upućena u to. Trudimo se da sve ispadne spontano.

– Preterujete s trudom, ali ko mi je kriv kad sam se kladila. U koliko sati se ide?

– U devet počinje, ali mi ćemo se pojaviti oko deset. Neka malo čeka, nestrpljenje je majka radoznalosti, a radoznalost majka interesovanja.

Višnja je shvatila da od ovoga mora da napravi šalu i makar dobar provod kako ne bi izgledalo da je na opkladu pristala samo da bi vratila Bokija na intelektualni put. Nije verovala da bi oni mogli da joj nađu muškarca, a sad, kad je čula da je kandidat trener ragbija, bila je još sigurnija.

– Kakav si ti to meni brat kad misliš da će kašnjenje od sat vremena pre da ga obori s nogu od moje pojave? Ja sam sama sebi dovoljna.

Koketirala je, a Bokijevim drugovima se to dopalo, pa su glasno potvrđivali njene reči. Ustala je, prošla prstima kroz bratovljevu kosu i krenula ka kupatilu.

– Momci, sutra je možda moje veliko veče, tako da sad odmah idem da razmišljam šta ću da obučem. Laku noć!

Naravno, svi su znali da se ona šali i da im na neki način daje do znanja da će prihvatiti igru samo zato da bi se svi dobro zabavili. No, Boki je ipak verovao u uspeh i zbog sestrine sreće, a i zbog svoje želje da što pre završi studentski život.

18. Poglavlje

Čitavog narednog dana mislila je o Zoranu. Napolju je padala kiša, a Višnja se prisećala kako je mokar došao u njenu kancelariju. Nije imala mnogo posla, tako da je mogla da bleji kroz prozor i da skuplja svoje misli. Činilo se da se poprilično ohladila od prethodnog susreta, tačnije da više nije onako euforična. Čak je i analizirala njegove reči. Da li mu se ona stvarno dopada? Da li je prema svakoj ženi takav, šarmantan, neodoljiv, pun osvajačke energije? Da li je njegov scenario nešto što ponavlja na početku svake ljubavne priče? Htela je da veruje da je drugačije, ali nije mogla. Zato se

zaklela da će mu pokazati kako je ona tvrđi orah nego što je očekivao.

Ranije je stigla kući i s Bokijem birala garderobu za večernji izlazak. Želela je da obuče običan komplet, jedan od onih koji se sastoje iz elegantnih pantalona i sakoa, a koje je nosila na posao. Ali njen brat je insistirao na nečemu drugom. Kad je shvatila da ne može da mu prkosi, pustila ga je da joj on odabere šta će obući. Vršljao je po njenom ormaru, napravivši čitav kaos pre nego što je radosno uzviknuo „eureka“ i izvukao uzanu haljinu tirkizne boje, dugu do poda, sa šlicom sa strane, golih leđa i bez rukava.

– Ovo je ono pravo! Ovo ćeš da obučeš!

– Ne dolazi u obzir, Božidare! To je previše svečana haljina. U njoj se ne ide na proslavu ragbi kluba.

– To je vrlo prefinjena proslava i slobodno možeš da se pojaviš u njoj. Ja bih zaprosio devojkicu koja bi se pojavila u ovakvoj haljini.

Višnja se preznojila. Pomisao da se obuče kao da ide na proslavu mature nimalo joj se nije dopadala. Znala je da u modi odavno nisu večernje haljine i nije želela da je smeštaju među starije.

– Nemoj, molim te, nađi nešto drugo.

– Ne, nema drugo, ova haljina je pogodak.

Znala je da mora nekako da se izvuče.

– Ionako mi je uska...

– Probaj, pa ćemo da vidimo.

Kako tu haljinu nije ni pogledala nekoliko godina, bila je sigurna da joj nešto fali. Nadala se da su je moljci progrizli, da se nekako isprljala, da ima neku fleku na koju je zaboravila ili bar da joj je zaista uska. Obukla ju je i pojavila se pred Bokijem. A po izrazu njegovog lica shvatila je da će ipak to veče biti kraljica mature.

– Višnja, kao manekenka si!

Pogledala se očajna u ogledalo, ali već pri prvom pogledu na samu sebe i sama je ostala zatečena. Pravo u nju je gledala jedan poželjna, lepa žena, o kojoj je Višnja odavno prestala da misli.

19. Poglavlje

Kad je te večeri, nešto posle deset, ušla u klub, mogla je da čuje eho uzdaha. Potrudila se da izgleda kao princeza, od glave do pete, ali ne zbog trenera kog su joj namenili Boki i njegovi pajtaši, već zbog same sebe. Na čudan način je otkrila svoju želju da bude ženstvena, bar izgledom ranjiva, ali i zavodljiva – onakva kakvu je poslovna žena gušila i skoro sasvim ugušila.

Boki je išao odmah iza nje i ponosno držao glavu visoko, kao da je Višnja kreacija njegove mašte. Tek što su se smestili za barski sto, pojavio se visok crnokosi muškarac, obučen u farmerke i belu pamučnu majicu, s onom zavodljivom bradicom od dva dana. Višnja je pomislila da je stvoren za manekena koji reklamira dobar dezodorans ili parfem, a nisu joj promakli ni jaki bicepsi i tricepsi koje mu je majica naglašavala. Pogodila je da je to trener, njen večerašnji slučajni partner. Momci su je predstavili i začutili, želeći da pomno otprate kako će proteći taj prvi kontakt.

– Toliko su mi pričali o Božidarevoj sestri, ali ja sam stvarno oboren s nogu. Marko, drago mi je.

Pružila mu je ruku. Takvi tipovi je nikad nisu privlačili, ali je morala da prizna da je reč o zaista pravom muškarcu. Njegove svetle oči nosile su odraz onih smirenih, dobrih duša, muškaraca koji glasaju pre za ljubav nego za avanturu, koji sportom izbacuju negativnu energiju, pa pozitivnu ostavljaju za prijatelje i za stalne veze. Dopalo joj se da misli kako je Boki izabrao muškarca koji na prvi pogled deluje stabilno. Neka druga žena bi mogla da okarakteriše Marka kao zavodnika, ali je Višnja naslućivala da on samo nesvesno zavodi. U očima je imao sjaj koji je govorio da se nada da će svakog časa da se pojavi ona prava, ona jedna jedina, konačna. I na tren je bila sigurna da ju je prepoznao u njoj.

No, to je nije uplašilo. Nije često slamala muška srca, pa nije imala mišljenje o tome da li je u redu obećavati nekome iluziju ako u to nije sigurna. Zbog Bokija i momaka, zbog te noći u kojoj je otkrila tragove svoje ženstvenosti, rešila je da bude do kraja u igri.

– A meni nisu otkrili kako imaju zgodnog trenera. Ja sam Višnja.

Razmenili su osmehe, a uskoro i nazdravili čašama vina, da bi ubrzo ostali nasamo jer je mlađa generacija tražila neke svoje princeze, koje su davale obećanja na samo jednu noć.

20. Poglavlje

Muzika je postala tiša, klub se ispraznio, a ona je slušala Marka kako govori o svom trenerskom poslu i o tome kako je zavoleo ragbi. Pričao je i o knjizi koju je napisao, a i o nekim knjigama koje su mu tek u planu. Zaključila je da je strahovito pametan, načitan, da je radoznao, da uči o životu.

Upoređivala ga je sa Zoranom. Marko nije imao loše, podsmešljive komentare. Nije joj kopao po tajnama, pazio je kako joj se obraća. Nije je provocirao kako bi po njenim reakcijama otkrio šta misli. Marko nije bio tatin sin, razmetljivac koji svaku ženu želi da obori s nogu. Marko je postigao sve sam i želeo je još da postiže. Imao je pravilan, skoro prćast nos, svetle oči i izgled večitog mlađića. U svemu se činilo da Marko pobeđuje nad muškarcem koji joj prethodnih dana unosio nemir. Ali to je bio problem – znala je vrlo dobro za žensko prokletstvo da je uvek zrno nemira potrebno da raspali vatru. Pored trenera je bila mirna, opuštena, na nogama. Nije joj bilo ni na trenutak neprijatno. Verovala mu je. Ali znala je da ta mirnoća ipak daje prednost Zoranu. I nerviralo ju je što to zna.

Boki joj je oprezno prišao.

– Seko, kasno je, da li bismo uskoro pošli kući? Mislim, ako ti želiš da ostaneš, mi ćemo taksijem. Ja sam već umoran.

Prenula se. Okrenula se oko sebe i shvatila da su mnogo mlađi od nje otišli na spavanje. Nasmešila se bratu.

– Vreme je proletelo, ali naravno da krećemo, i to odmah.

– Čekamo te ispred.

Boki nije bio diskretan da ostavi par još malo nasamo, ali je ta indiskrecija samo izazvala obostrani, blagonakloni smeh.

– Višnja, stvarno mi je bilo prijatno s tobom. Trebalo je da ovo bude proslava mog kluba, ali se pretvorilo u nešto mnogo čarobnije. Da li želiš da se ponovo vidimo?

Odgovorila je potvrdno. Nije znala nijedan dobar razlog zašto bi to odbila. Ostavila mu je broj telefona i dozvolila da je isprati do momaka koji su prestali s došaptavanjima čim su ih videli.

21. Poglavlje

Odvezla je oba Bokijeva prijatelja kući. Oni su za vreme vožnje ćutali kao zaliveni, mada je Višnja naslućivala da gore od želje da saznaju kakvo je njeno mišljenje o kandidatu broj jedan. No, rešila je da ih drži u neizvesnosti, a oni se nisu usudili da je pitaju. U svemu tome i Boki je našao zadovoljstvo. Znalo se da će on najbrže saznati rezultate potrage za muškarcem Višnjinih snova, pa je i on namerno ćutao kako bi drugovi bili još radoznaliji.

Tek kad su ostali sami, brat i sestra su počeli razgovor. Boki ju je ispitivao o Marku, ali je ona odgovarala kako je potrebno da joj se slegnu utisci jer je malo više popila, pa ne bi da donosi prevremene zaključke.

– Bar mi reci da li ti fizički odgovara. Ova dvojica će celu noć da mi šalju poruke kako bih im nešto otkrio.

– Fizički je u redu. Ali to još ništa ne znači.

– I to mi je za sada dovoljno. Ali sutra moraš da mi kažeš više. Jeste li razmenili telefone?

– Dala sam mu svoj broj.

Boki je uskliknuo od sreće. Tad se Višnja podsetila uslova opklade i morala je da stane na loptu.

– Čekaj, nemoj unapred da se raduješ. Još je rano da bih nešto ocenila. Jedan razgovor u noćnom klubu ne može otkriti pravo lice čoveka. Dakle, knjige još ne bacaj!

Primetila je da je Boki ipak verovao u svoju pobedu. A ona je znala da mu je ni po koju cenu neće preputiti.

22. Poglavlje

Narednih nekoliko dana odlazila je s Markom u bioskop, pozorište, na kolače. Šetali bi noću pored reke i razgovarali, ali nijednim gestom on nije narušio tu platonsku vezu koja se stvorila među njima. Višnja je priznavala da joj se dopada, u onom smislu kako se zreloj ženi dopadnu muškarci koji su idealni za prijatelje ili dobre muževe. Želela je da ga zavoli i bila je sigurna da će se to desiti ukoliko mu pruži šansu. Zato joj je i odgovaralo što on ništa ne pokušava, što je na rastanku samo kratko poljubi u obraz. A nakon svakog susreta s Markom dočekivao bi je nestrpljivi Boki s pitanjima da li se nešto desilo. Bila je iskrena prema bratu i rekla mu da ga još procenjuje i da su samo prijatelji, ali on se nadao svaki dan da se ta granica prešla.

U isto vreme na poslu je krenula prava ludnica. Veliki sajam knjiga bio je u najavi, pa je provodila vreme osmišljavajući izgled štanda i ponudu s kojom će se njena izdavačka kuća pojaviti. Bio je to veliki posao, sastavljen iz mnogo detalja, a svaki je bio važan. Zoran joj se javio nakratko telefonom, samo da je obavesti da je van grada, ali da njegov pomoćnik, koga Višnja nije ni upoznala, odlično saraduje s njenim podređenima. Činilo se da taj posao može da ide i mimo njih. Razmišljala je da li joj je krivo što ga više od dve nedelje nije videla, ali nije našla potvrdan odgovor. Smirenost koju joj je Marko donosio uticala je na to da želi da tako i ostane. Priznavala je sebi samo to da joj je žao što je putem telefona bio previše poslovan, u žurbi, nije stigao čak ni kompliment da joj udeli, makar i podsmešljiv. Kao da je digao ruke od nje, a to je umelo da je bocne u sujetu. No, imala je Marka i znala je da je to mnogo bolje od bilo kakvog odnosa sa Zoranom.

23. Poglavlje

Sajam knjiga je prošao kako je i očekivala. Prodaja je bila dobra jer je poseta bila neočekivano visoka. Zadovoljno je trljala ruke nad

ciframa koje su se smešile s izveštaja na njenom stolu. Zazvonio je mobilni telefon i odmah je prepoznala Markov broj. Javila se sa osmehom.

– Halo, Marko!

– Čao, poslovna žena. Nisi u gužvi?

– Ne, trenutno su sve gužve iza mene.

– Drago mi je. Čini mi se da si dobre volje?

– Jesam. Stigli su mi neki izveštaji koji me baš raduju. Kako si ti?

– Evo, krenuo sam na trening, pa sam poželeo da te čujem.

– Lepo od tebe.

– Hoćemo se videti večeras? Sad je taj sajam prošao i možeš mi posvetiti više vremena.

Višnja je zaista za vreme sajma uspela samo jednom da se vidi s Markom, i to je bila večera gde je kod deserta uveliko zevala.

– Možemo se videti.

– Da li to želiš?

– Naravno da želim. Zašto me to pitaš?

– Nekako si to rekla bez entuzijazma.

Nasmejala se glasno kako bi mu otklonila sumnje.

– Želim da te vidim večeras, Marko. Je li bolje?

– Odlično je.

– Njegov glas je bio zvonak i uživala je slušajući ga.

– Hteo sam da večeras dođeš kod mene na večeru.

– Nešto se slavi?

– Ne, nego sam poželeo da ti nešto skuvam i da napokon vidiš gde ja to stanujem i čitam silne knjige koje ti izdaješ.

Zaista, Višnja nikad nije bila u Markovom stanu, ali on je do tada nikada nije ni pozvao. Razmišljala je da li je to znak da će Marko nešto pokušati. Zbunila se, no ubrzo se pozvala na njegovo džentlmenko ponašanje i na poverenje koje je imala u njega.

– Višnja, zašto ćutiš?

– Volela bih da probam tvoje kuvarske specijalitete.

– Bićeš zadovoljna, obećavam, ali nemoj ništa pre toga da jedeš jer planiram pravu gozbu.

- Dobro si mi rekao.
- Doći ću po tebe u osam, može?
- Zašto se mučiš? Daj mi adresu, doći ću sama.
- Ne, nije mi teško...

– Ti pazi da ti večera ne zagori, a meni prepusti dolazak. Pišem adresu...

24. Poglavlje

Gledala je kroz prozor i razmišljala o Marku, tačnije o svojim postupcima koji su, eventualno, morali da slede ako se za vreme večere bude pokazalo da je on spreman da započne vezu s njom. Naslućivala je da se radi o romantičnom susretu. I to ju je malo poljuljalo. Morala je da sama sebe shvati, da se odluči kako ne bi dovela oboje u neprijatnu situaciju. Pitala se da li je spremna da se poljubi s njim, da napravi korak dalje. Najgore je bilo što nije bilo nikakvog fizičkog impulsa prema njemu, mada joj je trezvni razum govorio da je on idealan za njen način života i razmišljanja. Nije bio opasan, čak daleko od toga. Na njega se mogla osloniti, imao je toplu dušu kojoj se poklanja doživotno poverenje.

– Direktorka nam je zamišljena i nema pojma kako joj to lepo stoji.

Glas koji je čula odmah je i prepoznala, a dotadašnja mirnoća i trezvenost zamenilo je lupanje srca i trenutno znojenje dlanova. Zoran Papić je stajao na vratima, nonšalantno naslonjen na štok, kao da je ušao u svoj stan a ne u Višnjinu kancelariju.

– Moja sekretarica nije tu?

– Tu je, ali ne ljuti se na nju, ja sam je šarmirao da me pusti na prepad.

Ušao je unutra, zatvorio vrata i seo preko puta Višnjinog stola. Ostala je namrštena, pitajući se da li je ovaj muškarac bar nekad poštovao opšte norme ponašanja u poslovnim odnosima.

– Izvini ako sam te prekinuo u dilemama i odlukama, ali došao sam kod tvog tehničkog direktora, pa nisam odoleo da ne svratim i do tebe.

Opet ju je provalio – nekako je znao da je bila u dilemi. Zapitala se da li njeno lice govori više nego što je ona želela.

– Nadam se da si zadovoljan kako mi odrađujemo naš deo posla.

– Prezadovoljan! A siguran sam da ćeš i ti uskoro imati jedan lep izveštaj za Darka.

– Lepo.

Zaćutala je onako kako se nepoželjnim posetiocima obično stavlja do znanja da više nema o čemu da se priča. Ali Zoran je možda to osećao, samo je ignorisao.

– Sigurno si mislila da sam odustao od tebe.

– Nadala sam se da jesi.

Njegov smeh je odjeknuo prostorijom.

– Vidi se da ne poznaješ muškarce. Baš me zanima kad si poslednji put imala muškarca u životu... Kladim se da je to bilo davno.

Čitao ju je kao otvorenu knjigu, ali je baš birao stranice koje nikako nije želela da neko vidi. Na licu joj se pojavila besna grimasa.

– Guraš nos tamo gde mu nije mesto!

– Znači da sam u pravu...

Samouvereni zaključak izbacio je Višnju iz ravnoteže.

–Nisi u pravu! Ali to nije tvoj posao.

– Jesam, u pravu sam. Da si imala nekog, ti bi odreagovala drugačije, nasmejala bi se mojim glupim zaključcima, a ne bi mi pokazala kako si uvređena što sam ti ušao u glavu.

Proradio je Višnji inat. Znala je da nema smisla da se besom protivi njegovim pametovanjima, tako da je udahnula duboko, iskrivila usne u ironičan osmeh i nonšalantno odgovorila:

– Ipak nisi u pravu. Ja sam u vezi već neko vreme, tako da sve tvoje teorije o meni otpadaju.

Zagledao se u njene oči kao da traži u njima šta je istina, a šta laž.

– Stvarno?

– Da. Stvarno.

Još neko vreme ju je gledao, a onda se podigao na noge i stao nedaleko od nje.

– Da li je to nešto ozbiljno?

– Ozbiljnije ne može biti.

– Šteta...

Okrenuo se i krenuo ka vratima. Višnja je samo želela da on nestane kako bi primirila srce koje je i dalje lupalo. Slagala ga je, ali nije smatrala da greši, samo je htela da je ostavi na miru i ne unosi taj kaos u njene emocije. Ali iznenada je Zoran napravio krug oko stola i stvorio se iza njenih leđa. Nije uspela da odreaguje kad joj je rukama podigao glavu i poljubio je žestoko, isisavajući zadnji komadić kontrole iz njenih misli. Znala je da bi trebalo da mu se odupre, da to nije u redu, da je sve to greška koja će samo da je još više poremeti. Ali nekad su emocije jače i od najstrožeg karaktera. Polako mu je uzvratila, prepustivši svojim rukama da mu pomiluju kosu i vrat, ramena, da prošetaju njegovim telom kao da je to najnormalnija stvar na svetu.

A onda isto tako iznenada kao što ju je poljubio, Zoran se odmakao i krenuo ka vratima. Tu se zaustavio, napravio lagani okret i Višnja je prepoznala podrugljiv osmeh, tako nalik njemu.

– Izgleda da nije tako ozbiljno kao što misliš... Ili kao što misli taj neko. Do viđenja, Višnja.

25. Poglavlje

Providna haljina je otkrivala njene obline i izazovni crveni veš. Kad ju je Marko video takvu u svom stanu, znao je da se njegovo strpljenje isplatilo. Bio je zaljubljen u Višnju od prvog trenutka, no dobro se raspitao prvo kod Save, a onda i kod Bokija na tajnom sastanku, za koji ona nije smela da sazna, i shvatio je da je potrebno džentlmensko strpljenje da osvoji ženu koja je dugo samovala. Sad je bio siguran da je sve to vredelo.

Međutim, Marko nije znao šta se odvija u Višnjinoj glavi. Nakon Zoranovog poljupca i podsmeha na odlasku, nastala je bura besa, očaja, želje, kajanja, i čega sve ne. Hodala je kao lav u kavezu, želeći da ima mogućnosti da tog prepotentnog muškarca postavi na mesto. Ali bila je nemoćna i ta nemoć ju je naterala da se odluči. Za Marka, naravno.

Znala je da je verna po prirodi, da njene odluke prevazilaze emocije, da će, ukoliko se prepusti jednom muškarcu, učiniti sve da je drugi i ne dotiče – ni u emocionalnom, a pogotovo ne u fizičkom smislu. Zato je došla spremna za seks, za prvi poljubac i sve ostalo što Marko želi od nje.

Večerali su kao zaljubljeni par. Nikada nije bila draža, umiljati-ja, zavodljivija prema njemu. A pila je belo vino kao vodu, tražeći u njemu još malo podsticaja da se pojave oni leptirići u stomaku zbog kojih odlazimo u krevet s muškarcima. A onda je ona prva napravila korak, poljubila je Marka i on ju je uzvratio. Ustala je sa svoje stolice i sela mu u krilo. Nešto se ipak dešavalo, nije bila hladna. Vino je uspeo da izvuče atome dugogodišnje želje za dodirima.

Ali kad je krenula da skine haljinu, Marko je uzeo njene ruke u svoje i naterao je da ga gleda u oči. Na licu mu se videlo kako se kontroliše, kako smiruje svoje porive da bi joj rekao ono što mu je na pameti.

– Višnja, polako. Ja želim nešto da znam pre nego što se između nas dogodi više.

– Već se dogodilo...

Pokušala je ponovo da ga poljubi, nije joj bilo do razgovora u tom trenutku. Htela je da prođe taj momenat pripadanja u kome će Zoran biti samo jedan loš tren prošlosti koji je nije do kraja poremetio. Ali Marko je i dalje bio jači u opiranju.

– Čekaj, molim te. Nemaš pojma koliko ja tebe želim, to je prosto nenormalno. Ali moram da znam da ovo što sad pokrećemo nije prolazno, da je nešto što trajno, nešto posebno.

Na trenutak je u njoj poslovna žena želela da mu se nasmeje u facu zbog preterane romantike koju pokazuje, ali onda je pred

sobom videla dragog, zaljubljenog muškarca koji joj pruža srce na dlanu i samo želi odgovor da ga neće baciti. A tad joj se razbistrilo u glavi. Ustala je iz njegovog krila, popravila haljinu koja je krenula da klizi i sela na mesto gde je do malopre večerala. Zamislila se.

– O čemu razmišljaš?

– O tebi. O sebi.

– I? Da li tražim previše? Da li imaš odgovor na pitanje šta je ovo između nas?

Nije imala odgovor, ali je znala da ne može samo da odmahne glavom. Oboje su zaslužili više.

– Marko, nisam sigurna u sebe. U tebe jesam, ali ja dugo nisam imala vezu. Možda sam zaboravila kako se pliva u tim vodama. Možda ću te nenamerno povrediti. Ono što znam jeste da želim da budem pored tebe. Samo to.

Uzdahnuo je, ali s olakšanjem.

– Dobro je. To je samo strah od same sebe, ali normalno je jer nisi skoro bila u ovakvoj situaciji. Sad znam da smo na dobrom putu.

Pokušao je da je privuče, ali ona se otrgla i ustala, tražeći pogledom kaput. Našla ga je i brzo obukla. Marko je bio zbunjen.

– Zašto ideš? Sad možemo da nastavimo gde smo stali.

– Žao mi je, ali ne možemo. Bolje je da sad idem kući. Videćemo se sutra.

Pokušao je da je zagrlji, ali nije mu dopustila.

– Zašto odjednom tako reaguješ? Želim da vodim ljubav s tobom, samo mi je trebalo da čujem da je to zaista iz pravih osećaja, a ne tek onako, u prolazu.

Višnji se vratila sva nervoza koju je potiskivala nakon susreta u kancelariji. Pogledala je ljutito muškarca s kojim je do pre nekoliko minuta bila spremna da ode u krevet.

– A gde je tu spontanost? Zar sve mora da se upropasti rečima?

Znala je da govori i njemu i Zoranu. Reči su je tog dana potpuno opustošile. Dve želje su joj stopirale jednu intenzivnu, iznenadnu, pohotljivu, a drugu izazvanu, dogovorenu, odlučenu.

– Izvini, u pravu si. Ponekad sam takav davež, previše romantičan.

Spuštene glave, izgledao je kao neko dete. Sažalila se i zagrlila ga, poljubivši ga lako u vrat.

– Biće sve u redu. Ima vremena za nas. Laku noć. Hvala na divnoj večeri.

Ispratio ju je do vrata i neko vreme tako stajao, gledajući za nevidljivom prašinom koju su podizale njene štikle.

26. Poglavlje

Boki ju je čekao kod kuće i, kad je otvorila vrata, skočio na noge.

– Šta je bilo? Šta je bilo? Jeste li se smuvali?

Pogledala je u brata i umorno odmahнула glavom.

– Ne. Ne još.

Ovaj kratak odgovor ražestio je Bokija.

– Ne mogu da verujem da je tako smotan! Pozove te ne večeru i ništa.

– Nije on kriv, ja sam. Nisam mogla da se odlučim.

Sad je brat bio besan na nju.

– Šta mu fali? Hajde, kaži šta mu fali?

– Ništa. On je savršen muškarac.

– Pa šta onda čekaš? Ti to namerno radiš da bi došla Nova godina i da bi ispalo da si dobila opkladu. To je tako nisko! Zar žrtvuješ svoju sreću zbog glupe opklade? Evo, ako ti je lakše, ja se odričem toga, odričem se opklade, samo budi s njim ako to želiš.

Višnja je najednom počela da plače. Sve joj se skupilo. Taj dan je otkrila mnogo toga što o sebi nije znala. Promašila je dva trenutka, a sad joj brat govori da je dvolična i da je proračunata. A gde je bila ta proračunatost kad ju je Zoran ljubio, pitala se.

Kad je Boki video sestrine suze, na momenat se paralisao. Nikad je nije video da plače. Ona je bila već devojkica kad je on počeo da

raspoznaje suze, ali na njenom licu ih nije bilo, čak ni kad je odlazila od roditelja. Zagrlio ju je i počeo da je teši.

– Izvini, izvini, nisam hteo da te rasplačem. Nisam tako mislio. Ti znaš da je meni važna tvoja sreća, a znam i da si usamljena i da ti je potreban muškarac. Molim te, nemoj da plačeš.

Ali Višnja je tek nakon pola sata histeričnog plača uspela da se smiri. Tada mu je sve ispričala – i za Zorana, i za Marka, za svoja haotična osećanja. Boki je razumeo kako se nakon tri godine života u kancelariji za kratko vreme Višnji izdešavalo previše toga da bi mogla da se suoči sama sa sobom i reši situaciju.

– Ne sviđa mi se taj Zoran. Nekako je neodređen, mada je to tvoja verzija priče i ti to gledaš iz drugog ugla. Moguće je da je njemu stalo do tebe.

– Baš me briga da li mu je stalo. On nije za mene. On mi samo unosi nemir.

– Ali pitanje je da li taj nemir ima veze s tvojim emocijama?

Pogledala je u brata.

– Šta hoćeš time da kažeš?

Boki je osetio da mora da vodi taj razgovor kao da hoda na prstima.

– Sećaš se kada sam ja bio zaljubljen u onu malu Draganu?

– Da. Sećam se.

– E, znaš koliko je ona bila luda za mnom, dolazila je na vrata i molila mamu da nešto učini da budemo skupa. Mislim, to jeste bilo detinjasto i bili smo oboje klinici, ali ona je stvarno bila luda za mnom.

Sećala se Višnja male, crnokose i crnooke Dragane. Nekih godinu dana je opsedala Bokija, a i sve ostale u kući, plakala je, pisala pisma, donosila poklone, nije se stidela da svima kaže kako je zaljubljena. Boki ju je kulirao, skrivao se od nje, mada nikome nije bilo jasna ta njegova reakcija jer je Dragana pretila da izraste u jednu od najlepših devojaka Šumadije. Tek nakon godinu dana Boki je prvi put dopustio Draganici da uđe u njegovu sobu i bili su zajedno više od tri godine. Veza je pukla kad ju je on na nekom tulumu prevario, pa se to saznalo. Naravno, kajao se zbog svoje

klinačke nevernosti, ali su rane i kod jednog i kod drugog brzo zarasle i tome su se sad samo smejali ako bi se u njihovom rodnom mestu sreli.

– Vidiš, onih godinu dana, pre nego što smo počeli da se zabavljamo, ja sam imao užasan nemir u njenoj blizini. Kad god bih je video s onim osmehom koji zahteva sve, bežao sam samo da nađem mir. Nerviralo me je što ne umem da joj odgovorim na slatke provokacije, što sam u njenom prisustvu nekako slabiji, što dominira i pokušava da mene savlada. Hteo sam da se oduprem i da nađem neku devojkicu koja će mene da prati. Razumeš?

– Da.

– Ali kad sam prvi put popustio, shvatio sam da je i ona glumila tu jačinu i snagu, jer je užasno želela da me dobije. U našoj vezi bila je sasvim druga osoba, nežna, bez upadica, nije zvala, nije se podsmevala, nije pravila scene. Mogu ti reći da je bilo trenutaka kad sam želeo opet onu upornu i aktivnu Draganu koja se bori za mene, naročito pri kraju naše veze. Verovatno sam je zato i prevario, bio sam nezreo i upao sam u dosadu prerane, preozbiljne veze.

Višnja je shvatila šta Boki pokušava da joj kaže – kako je moguće da je i Zoran takvog ponašanja jer se bori za nju i da, može biti, ne zna drugačije. Ali uporediti njega i Draganu bilo je van pameti.

– Ti to kažeš da bi trebalo da mu dam šansu?

– Ako to želiš. A Marko će čekati. On je strpljiv, a i lud je za tobom.

Bila je umorna. Nije mogla da razmišlja o svemu tome što joj je brat rekao.

– Moram da legnem. Previše je toga sad u mojoj glavi, a ništa nije pametno.

– I ja mislim da ti je najbolje da sad zaspiš, a vreme će samo doneti odgovore.

Poljubila ga je u kosu.

– Znaš, nekad me iznenađuješ kako zrelo razmišljaš o životu.

– Nemoj to da te zavara, ipak sam glup da bih završio fakultet.

Nasmešila mu se i poželela laku noć.

27. Poglavlje

Sutradan ju je pozvao Marko. Bila je usred poslovnog sastanka, pa mu je kratko odgovorila da će mu se javiti kasnije. A kad je ostala sama, bez obaveza, dugo je razmišljala šta da mu kaže. Nije bila spremna za nove priče oko njihovog odnosa.

Ipak, okrenula je njegov broj.

– Halo, jesi li dobro?

– Dobro sam. A ti?

– Evo, umorno. Imao sam dva treninga jedan za drugim, počeo sam da pripremam i klince, pa je naporno. Neposlušni su.

– Mogu da zamislim.

Začutili su oboje. Bilo je očigledno da razmenjivanje podataka o svakodnevnici nije pristalo za taj razgovor. Marko je prvi prekinuo ćutanje.

– Da li si spremna da se vidiš sa mnom?

– Marko, razmišljala sam. Najbolje je da pustimo da prođe nekoliko dana, pa da se onda vidimo. Tako ćemo se uželeti jedno drugog i znaćemo kad se vidimo šta je ono pravo.

Čula je neprikriveni uzdah s druge strane. Zažmurila je, ne znajući šta da očekuje u daljem razgovoru.

– Ja znam da je pravo, ali tebi je potrebno vreme. I u redu, slažem se. Samo, molim te, nemoj da čekam na to mesec dana. Poludeo bih u neizvesnosti.

– Naravno da nisam mislila da se ne vidimo toliko dugo. U pitanju je nekoliko dana, pet-šest, ne više.

– To je već bolja vest. Pa, dobro, javićeš se ti?

– Da. Nazvaću te.

– Već mi nedostaješ.

– I ti meni.

Prekinula je vezu i zaista u sekundi osetila kajanje što je tražila da se jedno vreme ne viđaju.

– Šaputanje na jastuku se u radno vreme zamenjuje šaputanjem preko telefona.

Opet je bio nenajavljen u njenom ofisu i opet ju je špijunirao na neki način. Taman je krenula da saspe ozbiljnu paljbu i da mu zabrani ulazak bez najave od strane sekretarice, kad se iza Zorana pojavio Darko Kastratović.

– Šta ja to čujem, napokon imaš nekog muškarca?

Morala je da se sabere. Nasmejala se vlasniku.

– Naravno da imam.

– Ne mogu da verujem! A sve vreme ćutiš i daješ lažne nade nekim muškarcima ovde.

Zoran kao da nije mario što se to moglo odnositi i na njega. Samo se i dalje smeškao.

– Oni sami sebi daju lažne nade.

– Dobro, važno je samo da si ti nama zadovoljna i srećna. Jesi li?

– Jesam, nikad srećnija.

– Neka je sa srećom! Mi došli da vidimo gotove omote. Odlični su.

– Da, videla sam ih. I ja mislim da su sjajni.

Nije smela da pogleda u Zorana. A njegov pogled ju je proždirao.

– Nego, da li si raspoložena da s nama odeš na ručak?

Znala je da Darko očekuje njen pozitivan odgovor, ali je rizikovala da samoj sebi poljulja radno mesto samo da ne bude u Zoranovoj blizini.

– Rado, ali imam za pola sata sastanak s dva mlada pisca. Imaju dobar materijal, pa bih da vidim kakvi su i da li mogu da budu dobri reprezentanti naše kuće.

Darko se namrštio.

– Ja sam pitao malu da li imaš nešto zakazano, a ona kaže da nemaš.

– Moja sekretarica ne zna ništa o tom sastanku jer sam ga pre nekoliko minuta ugovorila.

Sad se Zoran umešao.

– To je bilo pre ovog ljubavnog šaputanja?

Mogla je da ga udari samo da su bili sami. Ovako je zadržala osmeh i obratila se ponovo Darku.

– Ako završim brzo s njima, javiću vam se da vidim gde ste, pa ću vam se pridružiti.

Ovo je umirilo vlasnika.

– Onda u redu. Mi idemo da se najedemo, a ti nazovi ako ti zakrče creva.

Brzim korakom je izašao iz kancelarije, dok je Zoran polako krenuo za njim. No, nije odoleo da se na vratima ne okrene i tiho, da ne čuje ni Darko a ni sekretarica, dobaci:

– Sva sreća da je Darko imao kraće korake od mene, inače bi mogao čuti da si uzela malu pauzu od tolike ljubavne sreće.

Zatvorio je vrata sa sobom, a Višnja je instiktivno bacila čašu sa stola ka vratima. Razbila se u stotine delića.

28. Poglavlje

Nazvala je Marka deset dana nakon onog razgovora koji je i Zoran čuo. Dugo je to odlagala, ali je na kraju shvatila da joj on ipak nedostaje i da njena usamljenost prelazi u umišljanje svakakvih osećanja. Zorana nije videla u tih deset dana. Možda joj je to dalo motiva da se sretne s Markom. Šetali su po keju i uglavnom ćutali. Nijedno od njih nije se usuđivalo da pokrene temu o prošlosti, onoj skoroj, koja kao da još traje.

– Nedostajala si mi.

Nasmešila se.

– I ti meni.

– Nadao sam se da ćeš me ranije pozvati.

– Bila sam u gužvi...

– To je u redu. I? Da li si nešto odlučila?

Uzdahnula je. Nije želela više da se upetljava u laži i iluzije.

– Iskreno, nisam. Rešila sam da pratim svoje osećaje, pa gde me odvedu. A oni su mi rekli da te pozovem.

– To bi trebalo da znači da ću se ja još načekati do konačnog odgovora jesi li moja ili ne?

Klimnula je glavom.

– Marko, ako to ne možeš, nemoj. Prosto je bolje da budem iskrena nego da bežim ili da se zalećem. A ti ako nemaš strpljenja ili ako misliš da je gubljenje vremena sve ovo, idi. Stvarno se neću osetiti uvređeno.

Zastao je i okrenuo je ka sebi. U očima mu je čitala ljubav.

– Višnja, ne smatram da je išta u vezi s tobom gubljenje vremena.

– Znam, ali ja ne mogu da ti obećam kako će moj odgovor biti pozitivan. Šta ako jednog dana stanem pred tebe i kažem ti kako to ipak nije to?

– Ja ću to prihvatiti.

– Sigurno?

– Da. Previše te cenim da bih ikada mogao nešto loše da pomislim o tebi.

Poljubili su se. Ne, to nije bio drugarski poljubac u obraz, već onaj pravi, u usta, poput ljubavnika. Samo što je ipak imao drugarski ukus.

29. Poglavlje

Bližila se Nova godina. Već se dogovorila s Markom da će je zajedno slaviti u brvnari na Zlatiboru, zajedno s njegovim bratom od strica i njegovom devojkom. Taj par je upoznala, često su odlazili zajedno na pozorišne predstave ili se skupljali kod Marka u stanu na večerama koje je spremao s ljubavlju i vešto. Između Višnje i Marka postojala je veza i ona je toga bila svesna. Umeli su da zajedno gledaju televizor zagrljeni i da se povremeno ljube, dodiruju, maze. Ali svaki put kada bi to prešlo granicu maženja, Višnja bi prekidala i izvinjavala se. Kao da joj telo nije davalo šansu da napokon sav taj odnos iznese na čistac.

Videlo se da je Marku teško zbog toga, ali je ipak držao taj teret u sebi. Pitala se Višnja koliko će još dugo da trpi to njeno femkiranje. No, nije mogla protiv sebe.

Zoran bi se povremeno pojavljivao kao demon u njenoj blizini, nastavljajući tradiciju da joj upada u kancelariju bez najave. Svaki put je ostajao samo nekoliko minuta, podsmevajući se svakom Višnjinom pokušaju da mu pokaže da nema uticaja na nju. Ali to je bila laž. I te kako je imao uticaja. Posle njega bi morala da se smiruje, da tera sebe da ne misli o tome kako krv ključa čim ga vidi, kako je taj nemir čini hiljadu puta erotičnijom nego jedan Markov poljubac.

Tog dana je padao sneg, a Višnja se vratila nešto ranije s posla jer su njenu kancelariju zaposeli moleri koje je Darko angažovao da joj ulepša poslovni prostor. Bokija je zatekla nad knjigom. Nije mogla da veruje da je u pitanju udžbenik.

– Šta je to?

– Ništa. Knjiga s faksa.

– Udžbenik?

– Pa, nemamo lektiru. Naravno da je udžbenik, vidiš da ima više od tri stotine stranica. Ovim bi konja mogla da ubiješ, a kamoli ljudski mozak.

Nasmešila se, još ne znajući otkud ta knjiga u njegovim rukama.

– Boki, da nisi bolestan? Ili je ovo neka kasna prvoaprilska šala da bih ja mislila da se desilo neko čudo s tobom?

– Ma ne. Shvatio sam da je Marko promašeni kandidat, a Nova godina je, pa nemam vremena da nađem drugog.

Uozbiljila se.

– Otkud ti sad to da je promašeni? Viđam se s njim.

– Da, ali ga vučeš za nos.

Višnji se nije dopadalo ovo što je čula.

– Ko kaže da ga vučem za nos?

– Sava. Žalio mu se trener. Kaže, upropastili smo ga što smo ga upoznali s tobom.

Višnja nije mogla da veruje da je Marko u stanju da se žali nekom svom pulenu i to na takav način. Rešila je da to odmah raspravi s njim i dohvatila je telefon. Boki ju je zaustavio smehom.

– Ej, ej, šalim se, šta ti je? Pa nije Marko derište da tako priča. Šta si se primila?! To mi samo nagađamo da ga vučeš za nos jer ne vidimo pomaka u toj vezi. Ostavi telefon.

Odahnula je. Njihovo nagađanje je bilo toliko blizu istine da ju je ošamarilo. Zapitala se da li je istina da to može i tako da se gleda.

– Uostalom, ovo što ja sedim nad knjigom samo je poslednji pokušaj da pomirim svoju avanturističku prirodu s fakultetskom diplomom. Tačnije, seko, trudim se da nađem zrno volje da ne prekinem faks.

– Čekaj, čekaj, da bi prekinuo s fakultetom trebalo bi da si ispunio svoj deo opklade, tako da ne shvatam zašto uopšte razmišljaš o tome. Kako stvari stoje, ti si izgubio. Nova godina je za nekoliko dana.

Očekivala je bratovljevu burnu reakciju, ali nije delovalo da je potresen ovim njenim rečima.

– E, Višnja, ja znam da si ti jedna uspešna mlada direktorka i da ti svi planovi koje napraviš donesu slavu i dobitak, ali ovaj put si malko pogrešila.

Nalaktila se i pogledala ga sa strane.

– Ne razumem, Boki. Da nisi promenio neka pravila?

– Nisam. A plašim se da bi ti mogla da ih izmeniš. Dobro sam upamtio tvoje reči – crn, visok, zgodan, nasmejan, belih zuba, mirišljav, šarmantan, bogat, uspešan i veran. Je li tako bilo?

– Jeste.

– Je li Marko takav? Jeste. On je crn. Visok je, svakako zgodan, uvek je nasmejan i smiren, a o belini zuba nema potrebe da se polemiše. Izuzetno je šarmantan, a koristi najbolje parfeme, što si i ti primetila. Veran je i više nego što je potrebno, mislim da je to i tebi jasno. Uspešan je u onome što radi. Jedino je bio problem u tome da li je bogat, ali i ta dilema je juče otklonjena.

Sad je Višnja bila radoznala da čuje šta to Boki tako lagodno pokušava da joj saopšti.

– Vidiš, Sava je imao trening i čuo je direktora kluba koji je nekom tipu iz medija govorio o Marku. Znaš, Marko je, u stvari, jako bogat. Pre tri godine je bio u Italiji na nekim pripremama i odigrao loto iz zezanja. Dobio je oko milion evra.

Višnja je bila šokirana.

– Naravno, to on Savi nikad nije rekao, ali to zna veliki deo uprave kluba. Sad je u igri da kupi deo kluba, pa je o tome direktor pričao s novinarom. Očekujemo članak u nekim tračerskim novinama o Marku. Nadrljao je.

Višnja se zabrinula.

– Možda bi trebalo da mu to kažemo?

– A šta vredi? Ionako će se to objaviti, pa će saznati. Ništa se ne može sprečiti. A ako mu pokažeš da znaš kako je milioner, moguće da će misliti da su te pare privukle.

– Pobogu, Boki, ne lupaj!

No, i sama je shvatila da je apsurdno da se meša u to. Da joj je on sve to poverio, javila bi mu šta se sprema. Ovako je prećutkivanjem odgovarala na prećutkivanje.

– Dakle, seko, ja sam ti našao kakvog si tražila.

– Jeste, on je po opisu, samo još nisam sigurna da je pravi.

– Izvini, ali ti si s njim i dočekuješ Novu godinu kraj njega. Nisi tražila nekog u koga ćeš se ludo zaljubiti, već si dala podatke koji odgovaraju Marku.

Morala je da prizna da je Boki u pravu, a to je značilo da može odmah odustati od fakulteta. Nerviralo ju je što nije bila opreznija, pa da bar eliminiše Marka jer joj je bilo važnije kakvu će budućnost imati Boki od neizvesne veze s trenerom.

– Pa? Priznajesh da si izgubila?

– Priznajem. Ali mi je žao što na ovaj način odlučuješ o budućnosti.

Boki se nasmešio.

– Znaš, nisam još rekao da napuštam fakultet. Noćas nisam dobro spavao, pa sam uključio TV i bio je dobar film sa advokatom

koji je neverovatno pametan. Radilo se po istinitoj priči. Mogu ti reći da sam se nekako opet zagrejao za prava.

- Ko zna koliko će to da te drži.
- Ne zna se. Ali videćemo.

Višnja nije bila ubeđena da će jedan film uspeti Bokija da vrati fakultetu.

30. Poglavlje

Članak se pojavio dva dana pred novogodišnju noć. Javio joj je lično Marko, očajan što se na takav način osujećuju njegovi planovi.

– Neko ne želi da kupim deo tima. Neko me pravi metom za budale koji će misliti da sav novac držim kod kuće. Zakomplikovali su mi život za samo jedan dan.

Višnji je bilo žao.

– Marko, stvarno mi je krivo. Razumem te. Ali valjda će sve da bude u redu.

– Ne znam, Višnja. Očajan sam. Totalno sam van sebe.

– Hoćeš da pravo s posla dođem do tebe?

– Mislim da bi prvo trebalo da kupiš novine...

– Ma, neću da čitam, ne zanimaju me te gluposti. A nemoj ni ti da ih čitaš, spali ih, obriši njima guzu jer i nisu za bolje.

– Ne shvataš. Moraš da vidiš tekst.

Višnja se pitala zašto je to toliko neophodno, a onda je prozrela da u tekstu postoji još nešto što nije znala. Prošlo joj je kroz glavu da bi to mogla da bude i neka informacija koja se tiče nje, možda još nešto iz prošlosti što joj je prećutao.

– Marko, o čemu se radi?

– Videćeš. Molim te, pogledaj i onda me nazovi. Ali obavezno... Hoćeš?

Prekinula je vezu bez odgovora i odmah pozvala sekretaricu da joj nađe novine u kojima je objavljeno da je Marko s novcem s italijanskog lotoa rešio da kupi deo sportskog kluba.

Ali sekretarica nije stigla ni da napravi korak van kancelarije kad se pojavio Zoran s novinama u rukama. Zatvorio je vrata i bacio joj novine na sto. Pogledala je članak, ali on je bi štur, kratak i samo ubitačno precizan.

– Odakle znaš da mi je on... da se viđam s ovim čovekom?

A odgovor se sam nametnuo. Prebledela je – da li je moguće da ju je Zoran špijunirao više od onih slučajno uhvaćenih razgovora na vratima kancelarije ili od prepoznavanja načina crtanja kvadratića? Da li je mogao da ide tako daleko da izvuče nešto više o Marku i potplati direktora kluba i novinara da sve to odrade kako bi Marku onemogućili normalan život? Zgrozila se. On je imao novca i veze za takvu podlost.

– Ti nisi normalan! Ti si psihički bolesnik! Na taj način pokušavaš da me osvojiš, da me se dočepaš? Kakav si ti kreten!

Krenula je ka Zoranu sa stisnutim pesnicama. Uhvatio ju je za ruke, sprečivši da ga udari u toj histeriji.

– Šta sam ja kriv? Šta buncaš?

– Ti si mu to smestio, svinjo!

– Ludačo, pogledaj novine malo bolje, pogledaj sliku.

Povukao ju je kao stolu i gurnuo novine pod nos. Odjednom se slika razvila pred Višnjinim očima. Bio je tu Marko. Ali bila je pored njega i ona. Uslikani su na jednoj večeri pre samo nekoliko dana.

Smirila se i izvukla ruke iz Zoranovih.

– Ne mogu da verujem. Pratili su nas. Oni nisu normalni.

Zoran se prošetao po kancelariji, dajući joj vremena da se malo smiri. Višnja je sela za sto. Sad je shvatala zašto je tražio da kupi novine. Ali ubrzo je složila kockice na svoje mesto. Marku je bilo mnogo teže. Ona nije tu bila važna. Pogledala je prkosno u Zorana.

– Pa šta? Slikali su i mene slučajno s njim. Ne vidim čemu takva panika, nije mi stavljeno ime i prezime, a i da jeste, to ne bi uticalo na naše poslove. Pa Marko nije kriminalac. Te pare, lepo piše, dobio je u igri na sreću. Sva ta vest nije sama po sebi ništa strašno, osim što Marku pretili da se svakakvi razbojnici okome na njega i da mu je glava u torbi jer je otkriveno da ima novca. A on nema kame-

re i obezbeđenje oko sebe, živi normalan i miran život. Ovim su mu to najvažnije oduzeli. Svinje jedne!

Ovaj monolog kao da je razbesneo Zorana. Prišao joj je i uneo joj se u lice. Žila na vratu mu je kucala.

– Ti baš ništa ne razumeš?

Uplašeno ga je gledala. Naviknuta samo na njegove osmehe, grimasa besa je bila kao druga, tamna strana njegove ličnosti.

– Baš mene briga za tog trenera i njegove pare. Problem je jer si ti tu, na toj slici.

Zamucala je.

– Ali to, ovaj, nema uticaja na posao...

– Ma, opet ne kapiraš. Briga me za posao, neka propadne hiljadu puta. Višnja, ti mene stvarno ne razumeš...

– Objasni mi.

– Mislio sam da izmišljaš da imaš nekog. A onda sam čuo onaj telefonski razgovor i shvatio sam da sam pogrešio. Ali dalo mi je nade to što si tražila prekid te veze... A sad ovo... Raspitao sam se kad ste slikani. I znam da si s njim... To je ono što mi smeta.

Nije mogla da veruje. Kako je neobično bilo sve to što se izdešavalo!

– Zorane, rekla sam ti da imam nekog...

– Hteo sam da nije tako.

Poljubio ju je. U prvi mah je pokušala da ga odgurne, ali njegova snaga je bila ogromna. I setila se da želi da se prepusti osećanjima, pa kuda god je odvedu, znaće da je to njeno srce komandovalo. Zato ga je ljubila, ljubila, ljubila. U stvari, to ljubljenje se pretvorilo u opasan, strastven seks iza otključanih vrata kancelarije. Međutim, nisu razmišljali da bi neko mogao da ih vidi jer ih nije bilo briga.

31. Poglavlje

Obukla se i sela u fotelju.

– Šta se ovo desilo?

Stao je iza nje zakopčavajući poslednje dugme na košulji.

– Strast. Možda smo je predugo sputavali.

Osetila je njegove usne u svojoj kosi.

– Prelepa si kad si raščupana.

Smešila se. Napokon je bila zadovoljena. Tri duge godine očišćene su iz njenih vlažnih prepona. I tu je bio muškarac u koga je, očigledno, svo vreme bila ludo zaljubljena.

Zazvonio je telefon. Javila se ne gledajući identifikaciju. S druge strane žice bio je Marko.

– Halo? Čekam da mi se javiš.

Zbunjena, Višnja gledala je u Zorana, ali i on je naslućivao o kome se radi, pa ju je drsko gledao u oči čekajući da vidi koliko će moći da se kontroliše u toj situaciji.

– Izvini, upala sam u gužvu.

Zoran se kiselo osmehnuo.

– Jesi li videla...?

– Jesam.

– I?

– Ništa. Ja se ne tangiram. Meni moja slika ne donosi probleme.

Marko je odahnuo.

– Uf, mislio sam da ćeš se ljutiti na mene.

– Na tebe? Pa nisi ti kriv.

– Nisam, ali da sam ti rekao sve o sebi, možda se ovo ne bi desilo.

– Trebalo je da mi kažeš, ali ne zato da bi se nešto promenilo. Sve bi ostalo isto, samo bih ja znala još nešto o tvojoj prošlosti.

– Dolaziš kod mene?

Ćutala je. Znala je da je muškarac s kojim je upravo vodila ljubav pažljivo vrebao.

– Višnja? Potrebna si mi.

– Dolazim.

– Kad?

– Za pola sata.

– Ljubim te.

– I ja tebe.

32. Poglavlje

Zoran je krenuo ka vratima čim je prekinula vezu. Višnja je shvatila da je ljut.

– Stani, nemoj tako da odlaziš.

Besno ju je pogledao.

– A kako da odem? Malopre si vodila ljubav sa mnom, a sad govoriš drugom muškarcu kako ga ljubiš i dogovaraš se da se vidite za pola sata? A ja mislio ona usamljena, ljubavi željna žena!

– Zorane, nemoj tako...

– Vodićeš i s njim ljubav? Lepo, dve muve odjednom.

Plakalo joj se. Tako je bilo lepo u njegovom zagrljaju, a sad je poliva ledenom vodom uvreda.

– Ne mogu da mu kažem da sam upravo shvatila da sam zaljubljena u drugog muškarca! Ne mogu. I potrebna sam mu.

– Je li? Toliko da ćeš se baciti na njega kao što si na mene? Da li ja tebi ličim na nekog ko to može da proguta?

– Zorane, ja ne spavam s njim...

Nacerio se.

– Hej, to su jadne laži. Nemoj meni to da pričaš. Stvarno sam mislio da si ona Višnja koju sam zavoleo dok je crtala kvadratiće... Žalosno je što nisi. U svakom slučaju, bio je ovo osvežavajući seks.

Naravno, nije zaobišao da je ponizi. Izašao je iz kancelarije, a Višnja je prvi put nakon mnogo vremena zaista shvatila kako je malo znala o muškarcima.

33. Poglavlje

Marko je ipak nekako pregurao prve dane. Nova Godina je bila pod uticajem ružnih stvari koje su se desile tako da je i provod u kolibi nekako prošao u zategnutijoj atmosferi nego što se Višnja nadala.

– Kad počinješ da radiš?

Boki je bio u provodu s pajtašima, a kad se drugog dana januara Višnja vratila kući, zatekla ga je opet nad knjigom.

– Počinjem prekosutra.

– Ih, kakvo izrabljivanje. Kako je bilo s Markom? Je l' se oporavlja?

– Dobro je. Malo je paranoičan da će ga neko ubiti zbog para, ali ga i to prolazi.

– Ma, zaboraviće se to ubrzo.

– A ti opet nad knjigom?

Boki se nakašljao.

– Znaš, ja ću ipak izgurati taj faks.

Nije mogla da veruje svojim ušima.

– Zezaš me?

– Ne, ozbiljan sam. Razmišljao sam – uvek mogu da radim belu tehniku. Na kraju krajeva, to mogu i pored diplome. Potrudicu se da sebi dam šansu i za nešto više.

Tad je Višnja shvatila. Prepoznala je nečije reči u Bokijevim.

– Razgovarao si s tatom?

Pocrveneo je. Nije baš voleo da Višnja zna koliki uticaj na njega i dalje vrše roditelji.

– Daj, Boki, to je normalno. Nemoj da se stidiš što slušaš tatu, to nije znak nezrelosti, već, naprotiv, znak pune odgovornosti i prihvatanja saveta.

Ovo je njenog mlađeg brata ohrabrilo.

– Da, pričao sam s tatom telefonom nekoliko puta o tome. Mislio sam da će pobesneti kad čuje da imam nameru da napustim faks, ali on je bio baš miran. Rekao je da sam odlučim, ali onda mi je rekao i kako se često kaje što nije on sebi dao šansu za još neki posao i još neku perspektivu u životu. Osetio sam da žali za nečim propuštenim.

– Ti, Boki, znaš da njihov život nije nimalo sjajan. Običan je. Svakog dana isti problemi, računi za struju, za vodu, grejanje, svaki dan mama ide u prodavnicu, a tata u servis. Tako godinama. Naravno da ti on savetuje da ne budeš primoran jednom na takav život.

Zamislili su se oboje.

– A šta kažeš da sutra sednemo u auto i odemo do njih na nekoliko dana da ih iznenadimo?

– Ali ti radiš prekosutra?

– Imam prava na neki dan odmora. Ništa ne brini. Idemo?

Videla je da je on u duši još dete željno topline doma i majčinskog zagrljaja, makar da bi odmorio u svetu koji brzo decu pretvara u odrasle.

34. Poglavlje

Mesec dana kasnije sedela je u kancelariji i tražila neke informacije na internetu. Zorana nije videla od onog strasnog susreta i svađe. Umesto njega dolazio je njegov debeljuckasti zamenik Velja. Rekao je da ima Zoranovu dozvolu da vodi poslove dok je on van grada. Velja je došao dan nakon Višnjinog povratka s novogodišnjeg praznovanja.

– A Zoran je negde oputovao?

Nije mogla da utoli radoznalost. Velja je skupljao papire koji su mu nespretno ispali iz fascikle.

– Da, u neki francuski grad.

– Poslovno?

– Mislim da je pre privatno. Poslovno se ne odlazi na dva meseca.

Višnja je nekontrolisano ciknula, ali Velja to kao da nije konstatovao.

– Dva meseca je mnogo.

– Jeste, zato i mislim da ima neku devojkicu samo neće još da kaže. Ne bi me čudilo da se tamo i oženi tajno, pa nas sve iznenadi na povratku. To na njega i liči. Taj se ne zaljubljuje lako, al' kad se zaljubi, propast! Pričao mi njegov matori da je poslednji put bio zaljubljen u dvadeset drugoj, a sad mu je već trideset i neka. Znači, vreme je.

Višnja je prebledela. Iako je uporno pokušavala da ne misli na svoja osećanja prema Zoranu, pomisao da se on može oženiti, da je negde otišao u romantičnu Francusku na dva meseca, bacila su je u očaj.

I mesec dana od tada nije bilo vesti. Velja bi na njena pitanja samo slegao ramenima:

– Nemam pojma šta je s njim. Javi se na nekoliko minuta, izda naređenja, ispita me za poslove i to je to.

A Višnja se pitala gde je tu ona. Taman je završila s pretraživanjem interneta kad je sekretarica ušla u kancelariju.

– Traži vas jedan gospodin. Marko... nisam zapamtila prezime.

Višnja se zbunila jer Marko nikad nije došao na njen posao. Tačnije, Marko se uvek najavljivao, čak i kad ga je očekivala negde po dogovoru. Strahovito je pazio na to.

– Neka uđe, naravno.

Dočekala ga je na vratima. Poljubio ju je u obraz. Videlo se da je nervozan.

– Izvini što ovako upadam... nenajavljen. Ali morao sam... telefon mi je ostao kod kuće, morao sam hitno u klub, pa sam ga zaboravio u žurbi. A onda sam imao potrebu da te vidim...

– Nema problema. Sedi.

– Ne, neću da sedim. Slušaj...

Naveo ju je da stane pred njim mirno i da ga s iščekivanjem gleda pravo u oči. Naslućivala je da se radi o nečem jako važnom.

– Odbili su me. Neko je uleteo s parama umesto mene. Ne mogu više da gledam ove ljude, ovaj grad... Ne mogu više da budem trener u klubu u kom ljudi koji ne znaju ništa o mom sportu dolaze na čelo i odlučuju o sudbini. Već duže vreme imam ponudu iz jednog kluba u Češkoj da preuzmem mesto trenera. Rešio sam da to prihvatim.

Višnja je bila zatečena ovom pričom.

– To znači da se seliš za Češku?

– Da. I to što pre. Zato sam došao da vidim... Nema više vremena za razmišljanje. Da li ideš sa mnom ili ne, Višnja?

Znala je odgovor. U toj istoj kancelariji vodila je rat i ljubav s muškarcem koga voli, a sad je stajala pred onim koji bi joj svakako život učinio mnogo lakšim. Morala je da bira između ljubavi i sigurnosti, između nepredvidljivosti i stabilnosti, između strasti i prijateljstva. A tu je ženski izbor uvek pogrešan, kako god da se odluči. Samo su nijanse kod žena odlučivale – da li je neka sita tuđe ili svoje ljubavi ili je i dalje gladna kao vuk.

A Višnja je bila gladna.

– Žao mi je, Marko, što odlaziš.

Time mu je sve rekla. Učinilo se da će zaplakati, ali je samo spustio glavu da preživi taj trenutak.

– U redu. Poštujem tvoju odluku. I mislim da je najbolje da se sad odmah rastanemo. Želim ti svu sreću ovog sveta.

– I ja tebi.

– Čuvaj sebe i Božu.

– Hoću.

Nisu se poljubili poslednji put jer su znali da bi to bila najlicemernija stvar na svetu – ionako su svi njihovi dotadašnji poljupci bili samo izraz jednostrane ljubavi.

35. Poglavlje

Proslava firme bila je u toku. Višnja je kasnila u zakupljeni restoran jer joj je pukla guma čim je krenula od kuće, pa ju je Boki menjao. U beloj haljini s volanima i punđom, delovala je elegantno i moćno. Darko ju je odmah stavio za svoj sto, gde je i mesto direktorki.

– Kasniš na sopstvenu proslavu.

– To je proslava firme, a ne moja.

– Višnja, ova firma si ti. Bez tebe sve bi to bilo, da prostiš, sranje!

Zahvalila se na komplimentu i posmatrala je zaposlene kako se ludo zabavljaju. Nije ih bilo mnogo, ali ih je sve dobro posmatrala i

znala je da su svi zadovoljni i platama i drugim stvarima na poslu. Zaista je za sve to vreme, skoro četiri godine na čelu, uspela.

A onda je ušao on – Zoran. Umalo da se onesvesti. Pogledom je tražila neku osobu u njegovoj pratnji, neku tajanstvenu devojkicu koju će predstaviti kao svoju ženu. Dugo joj je trebalo da shvati da je došao sam.

Pozdravio se sa svim ljudima za stolom, a onda njoj pružio ruku.

– Izvinjavam se što damu poslednju pozdravljam, ali to samo znači da najslabije ostavljam za kraj.

Seo je preko puta nje i koristio svaku priliku da je posmatra, otvoreno, kao da želi da joj pokaže kako je i dalje onaj siguran, samouvereni muškarac. A Višnja je razmišljala kako je on lep, kako njegove usne lepo ljube, kako su mu dlanovi topli, prsti spretni i kako je dovoljno da je pogleda, pa da joj se u utrobi sve uzbuni.

Prolazilo je tako veče, a njih dvoje nisu razmenjivali reči, već samo poglede. Znala je da on i dalje nešto oseća prema njoj, čitalo se to iz tih očiju. Ali pitala se da li će ikad više želeti da joj to pokaže.

Nešto posle dva ujutru izgubila je strpljenje. Mala doza alkohola koju je unela u sebe počela je da izaziva nervozu i razmišljanja kako je sve to grozno, jadno, užasno – sedi preko puta čoveka koga voli, a nema ništa od toga. Ustala je i izvinila se svima. Darko je prokomentarisao kako direktorka ne može da uhvati tempo noćnog života.

– Istina je, ne mogu. Izgleda da sam ipak dnevna ptica.

Svima je pružila ruku, pa i Zoranu. A on joj je pristojno uzvatio. U tom dodiru bilo je struje, no činilo se kao da je samo Višnja to osetila jer njegovo lice nije doživelo promenu.

Pozdravljala se sa zaposlenima koji su đuskali nasred restorana, ali je želela samo da što pre utekne. Dočepala se izlaza, a onda i svog automobila. Sela je u njega i pokrila lice rukama. Morala je da prizna da se sva trese od tog susreta.

– Izvini, da li bih mogao da sednem na mesto vozača kako bih pogledao bolje automobil jer imam nameru da kupim neki sličan?

Čula je njegov glas. Ali on je već sedeo pored nje.

– Izgledalo je kao da si Pepeljuga koja beži sa bala da ne postane dronjava devojka, a onda si ovde zastala.

– Izgleda da nisam izgubila cipelicu, pa sad očajavam zbog propuštene prilike.

Nasmejao se.

– Odavno si ti isпустиła cipelicu, ali nisi dozvolila da princ dođe do tvojih stopala.

Pogledala ga je. Videla je te usne i poželela da ih ljubi. Ali plašila se tog koraka.

– Dugo te nije bilo.

– Išao sam da vidim ima li negde neka druga, bolja, lepša, vernija Višnja.

– I? Jesi li je našao?

– Verniju svakako, ali ostalo... teško.

Morala je da mu još jednom kaže istinu.

– Ja nisam nikog prevarila.

– Nisi. Slažem se. Ali ipak sam se osećao prevaren mada nisam imao prava na to jer sam došao posle njega.

– Ne. Nije tako. Ti si došao prvi. On posle tebe.

– Dobro, možda si prvo upoznala mene a onda njega, ali on te je pre mene osvojio.

– Nije. Ti si me osvojio. On nikad. Nisam spavala s njim, Zorane. Bila je to... platonska veza. Poljupci, glava na ramenu, pokušaj da se probudi nešto više.

Pažljivo ju je gledao.

– Verujem ti.

Sad se Višnja iznenadila jer je i sama znala da ta priča zvuči potpuno suludo.

– Veruješ mi?

– Da. Bio sam danas u tvojoj kancelariji kad si već otišla s posla. I našao sam prazne krugove i kvadratiće.

– To nije znak, Zorane. Ti se šališ, a ja sam ozbiljna.

– Ne šalim se. Ti znaš da sam ja tebe uvek dobro čitao.

– Jesi. Isuviše dobro.

– A sad čitam da... da si zaljubljena u mene.

Nije Višnja želela da ovo negira. Činilo joj se da to nema nikakvog smisla. Neka joj se i nasmeje u facu posle njenog priznanja, ali bar je do kraja išla za osećanjima.

– Jesam, zaljubljena sam u tebe.

Nasmešio se. Privukao je njenu glavu ka sebi i poljubio je strasno.

– Znao sam da ću kad-tad to čuti.

– A ti?

– Šta ja?

– Šta ti osećaš?

Pomilovao ju je po licu.

– Mislio sam da ipak bolje procenjuješ ljude, direktorka.

– Reci mi... hoću da znam.

– Ja nisam zaljubljen u tebe.

Zanemela je. Otrgla se i zagledala nekud u noć. Pitala se dokle će da je ponižava.

– Ja sam lud za tobom.

Skočila je iznenađeno i obasula mu lice poljupcima. S parkinga su se čuli glasovi, ali njih dvoje su završavali potragu za Višnjim idealnim muškarcem.

I ništa nije bilo važnije od toga.

